NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik
minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

46. ÉVFOLYAM 4. SZÁM 2007. MÁJUS ÁRA: 240 Ft

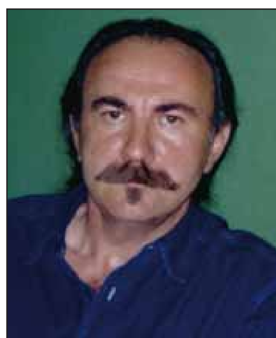
Balczó András: MAGYARORSZÁG ZSIDÓ HÓDOLTSÁG (3. oldal)

Major Tibor
A BOLSEVISTA TERROR SZÁLLÁSCSINÁLÓI
2. oldal

Hans Schmidt
ÜZENET A ZSIDÓKNAK
4. oldal

Joe Cortina
NYÍLT LEVÉL A HÁBORÚS BŰNÖS GEORGE BUSH-HOZ
6. oldal

Patrick Henry McNally
NYOLCVANNÉGY TÉZIS A HOLOCAUSTRÓL
13. oldal

Dobszay Károly

HADÜZENET

Ha valaki még mindig abban az álomban ringatná magát, hogy Magyarországot végül majd az Orbán Viktor által vezetett FIDESZ fogja megmenteni a jelenlegi nemzetellenes tobzódásból, annak legkésőbb április 16-án fel kellett ébrednie.

Ezen a napon ugyanis a csalásokkal és hazugságokkal „demokratikusan" megválasztott, de csak nevében magyar Országgyűlés hadat üzent – na nem a saját népének –, hanem a még magyarként gondolkodó és magyarként élni akaró maradék Magyarországnak.

Az a Fidesz, amely nem is olyan régen még büszkén kinyilvánította, hogy nem hajlandó a Gyurcsány-kormánnyal többé szóba állni, most (ki tudja már hányadszor) újra szemétbe dobta fabatkát sem érő elveit.

„A Fidesz elnöksége és frakciója szavazói, és nemzetben gondolkodó polgárok érdekeivel ellentétesen 2007. április 13-án (péntek 13-a volt) úgy döntött, nem hagyja magára az Ország Házában fortyogó, fékevesztett magyarellenességet, hanem csatlakozik a fél éve bojkottált Gyurcsány Ferenchez és köztörvényes társaihoz. A körömletépők, veseleverők és Gulágra deportálók örököseivel, a rasszista, választási csalással hatalomra került, közérdekű adatokat hamisító, a nemzetellenességet intézményes szintre emelőkkel, az ősszel gumigolyó sortüzet vezénylőkkel, a 2006-ban politikai pereket konstruálókkal."

„És a továbbiakban szótlanul tűrték, hogy egy Eörsi Mátyás nevű ember, aki az erdélyi magyarokat kínai vándorkereskedőkhöz hasonlította, ismét legősibb szimbólumunkat, a hivatalos magyar címer részét képező Árpád-sávos lobogót gyalázza egy áldozati megemlékezésnek hazudott holocaustszeánsz során. Különben is, Gyurcsány hazudott tegnapelőtt, tegnap, ma és holnap is hazudni fog. Az ellenzék teljes erkölcsi lezüllését mutatja, hogy miközben választóiknak tetszelegve verbálisan támadják a hazug és csaló kormányfőt, olykor a legteljesebb egyetértésben működnek vele együtt, szavaznak meg közösen hazánkra nézve hátrányos intézkedéseket."

Gyurcsány Ferenc, aki a XXI. század magyar történelmének legnagyobb szégyenére még mindig miniszterelnöknek nevezheti magát, ismét előadta szokásos magyarellenes gyűlöletbeszédét az Országgyűlésben. Természetesen élve a régi jól bevált cionista szómágiával.

Beszéde elején elmondta: „amikor a washingtoni holokausztmúzeumba látogatott, csak fújta az orrát, törölte a könnyeit, és nem tudta, hogy kell viselkedni ilyen helyzetben egy ország miniszterelnökének."

Nem tudunk róla, hogy valaha is ejtett volna egyetlen könnycseppet is mondjuk a Don-kanyarban elesett magyar katonákért, vagy a fajtestvérei által akasztófára küldött magyarok ezreiért, úgy az 1919-es patkánylázadás, vagy a II. világháborút követő megtorlással kapcsolatban. De arról sem tudunk, hogy a Trianoni gyalázatra emlékezve valaha is elszomorodott volna.

És ehhez falazott neki most az úgynevezett nemzeti ellenzék. Méghozzá azon a napon, amelyet még a FIDESZ-kormány erőltetett rá a magyarságra néhány évvel ezelőtt az örök tarhálók nagy-nagy örömére.

Beszéde végén Gyurcsány azt kérte: írják alá a „Zéró tolerancia" kiáltványt.

A nyilvánvalóan, csak és kizárólag a zsidó országhódítás ellenzékének megbélyegzésére, és kirekesztésére szolgáló nyilatkozat aláírását a Fidesz készséggel elfogadta(!).

Magyarország köztörvényes vezetői hadat üzentek a magyarságnak és teljes egyetértésük jeléül meghirdették a zéró tolerancia elvét mindenkivel szemben, aki ebben az országban még a magyar érdeket tartja elsőrendűnek. Ha volt valaha gyalázatos esemény a magyar történelemben, akkor ez a bűnszövetségben elkövetett hazaárulás példája.

Lomnici Zoltán, az Legfelsőbb Bíróság Fidesz idején kinevezett, és az öt parlamenti hazaáruló párt által támogatott fajvédő elnöke ezt követően lóhalálában Amerikába vágtatott és megígérte a világhódítók vezetőinek, hogy hamarosan szájkosár kerül a kellemetlenkedő magyarokra. A holokausztdogma visszautasítása és a politikailag nem korrekt (nem cionista indíttatású) vélemény (ismertebb nevén „gyűlöletbeszéd") büntethetőségéről Washingtonban kijelentette: szép remények vannak arra, hogy idővel csak cionisták és más magyargyűlölők szólalhatnak meg a még Magyarországnak nevezett országban (Legalábbis beszédéből erre lehet következtetni).

Lomnici Paula Dobrianskyval, a külügyminisztérium államtitkárával folytatott megbeszéléseket. Arról tájékoztatta, hogy az Európai Unió bel- és igazságügy-miniszterei elfogadták a „holokauszt tagadására" és a „gyűlöletbeszédre" vonatkozó kerethatározatot, amely nagyon fontos Magyarország (pontosabban annak vezetői és az oda betelepülni készülők) számára is.

Mellékesen „nagyon fontos" megbeszéléseket folytatott Efraim Chalamishsal, a zsidó ügyvédek és bírák világszövetségének az ENSZ-ben akkreditált képviselőjével.

A magyarországi zsidó maffia és talpnyaló siserehada hadat üzent a magyarságnak és néhány kivételtől eltekintve, az írástudóink ezt valahogy nem akarják, vagy nem merik beismerni. Kerülgetik a lényeget, mint macska a forró kását és a magukat radikálisnak nevezők is csak rébuszokban, oldalakon körülírva közelítik meg azt, amit pedig egy mondatban is ki lehet fejezni.

Úgy, mint Balczó András, aki végre minden kertelés nélkül kimondja azt amit lát: **Magyarország zsidó gyarmat!**

A jobboldalnak új vezetőkre van szüksége. Olyanokra, akik nem alkusznak. Olyanokra, akik nem a saját népüket küldik a vágóhídra.

Orbánnak mennie kell!

De mennie kell minden olyan önjelölt nemzetmentőnek is, aki az elmebetegség tüneteit magán viselve bohóckodik itt hétről hétre, miközben most már teljes nyíltsággal folyik a magyarság leigázása. Méghozzá az összes parlamenti párt egyetértésével.

Hadat üzentek a magyarságnak és a kérdés csak az, hogy felvesszük-e végre a felénk dobott kesztyűt és, hogy végre mi is egységesen zéró toleranciát hírdetünk-e ez ellen a bűnszövetkezet ellen?

Tulajdonképpen nem is maradt már más választásunk.

Major Tibor

A BOLSEVISTA TERROR SZÁLLÁSCSINÁLÓI

Európa, történelmében átélt minden felforgató népvándorlást, látott véres háborúkat és átkos széthúzást, de a második világháborút követő lét és nemlét ily tragikus válaszútja elé nem került még soha. Gazdaságilag meggyengült, politikai hatalmát elvesztette, nemcsak épsége lett oda, de biztonsága is főleg azért, mert a rövidlátásból kinyitott kapukon át egészen a kontinens szívéig férkőzött a bolsevizmus, a pánszlávizmus álmait soha nem remélt mértékben valóra váltó pánrusszizmus.

A bolsevizmus formájában jelentkező pánszláv imperializmus, nyugat felé egészen a Hamburg-Trieszt vonalig nyomult előre, s ezzel elszakította Európa területének 27%-át, benne megfosztotta a maradék nyugati részek gazdasági életét a Marshall-segélynek megfelelő évi kereskedelmi kontingenstől, úgyhogy mindezek következtében egész kontinensünk életveszélyes helyzetbe sodródott. Másrészt pedig ezáltal, hogy európai viszonylatban elavult és túlhaladott ideológiai tanítások marxi-bolsevizmus és liberális-kapitalista-demokratizmus kényszerzubbonyát húzták karhatalmi segédlettel az egész európai közéletre.

A pánszláv-zsidó-bolsevista világterrorral érdekszövetségben álló „titkos erők (szabadkőművesség) fölénybe jutó befolyásának eredményeként könyvelhető el az a tény, hogy a győztesek nem ötletszerűen, hanem előzetes háromhatalmi konferenciák „megfontolásai és közös elhatározásai" alapján „feltétel nélküli megadást" követeltek 1945-ben, nemcsak a még harcoló katonáktól, hanem a védekező ellenállást kifejtő európai politikusoktól is. Ilyen feltételek kikötésében egyetlen öntudatos európai politikus és egyetlen, a maga honvédelmező esküjét híven megtartó katona soha nem egyezik bele. Azok az elemek, anarchisták és disszidens, többnyire fajidegen politikusok, akik előre tapsoltak az ilyen „békerendező" tervnek, a fegyveres harcok idején vagy a koncentrációs táborokban várták az ellenséges lobogó alatt érkező „felszabadítókat", vagy szökésben voltak, vagy az ellenséges hadviselés fejtágító szemináriumban készültek egy hátborzongató és mindenképpen nemzetáruló bosszúmű végrehajtására.

A téridegen nagyhatalmak imperialista elfogultságához és önző érdekeihez idomított „európai egyensúly-elmélet" gyötrelmes következményeit az 1945-ös összeomlás szemléltetően megmutatta: *„A teheráni-jaltai politika eredményeként Európa fölött két téridegen hatalom győzött, a Washington-Moszkva tengely. Európa keleti felét – olvasható Málnási Ödön: A magyar nemzet őszinte története c. történettudományi munkájában – Moszkva, nyugati felét Washington szállta meg. Ennek eredményeként – Németországot és Ausztriát négy megszállási övezetre osztották. Finnországot, Jugoszláviát és Dániától Franciaországig szociáldemokrata (marxista) és kommunista túlsúlyú népfontos kormányok alakultak. Angliában a Labour Party (munkáspárt) jutott hatalomra. Franciaországban Lavel sírja mögé 5 millió kommunista sorakozott, Spanyolország, Portugália, Görögország és Finnország kivételével Európa nagyjában tehetetlenül hevert a White House (USA) által világhatalomra segített Kreml lábai előtt."*

Alig találhatnánk tárgyilagosabb leírást a nyugati nagyhatalmak végzetesen utat tévesztett külpolitikájára vonatkozóan, mint *Werner Keller: „Ost minus West = null (Der Aufbau Russlands durch den Westen) című könyvét*. Nyugat az európai belső tájak gyengítése végett, két világháború folyamán hatalmassá tette a maga ellenségét: a szláv-zsidó vezetésű bolsevizmust, s nem akadályozta meg a fenyegető rém interkontinentális támaszpontjainak kiépítését. Mindezekből kitűnik a csődbe jutott Európa siralmas képe. A második világháború végén az európai nagyhatalmak kimerültek és az egyetemes katasztrófából csak két „óriás" emelkedett ki, a Szovjetunió és az Egyesült Államok. Amerika gyorsan leszerelt csapatait nagy részben visszavonta nemzeti területére, minek következtében a Szovjet óriási fölénybe került és folyamatba tehette a katonai hatalommal kellően ki nem töltött területek meghódítását és a *judeobolsevizmus* Moszkva központ körül való kialakítását.

A moszkvai terveket még csak titkosnak sem nevezhetjük. A világ totális felforgatásának és forradalmasításának gondolata, már az első pillanattól fogva szerepelt a „kommunista kiáltvány" zsidó megfogalmazóinak és zsidó ideológusainak a célkitűzései között.

A cárok idején lépésről-lépésre folyt az Oroszországgal szomszédos, valamint az országon belül élő nem-orosz népek oroszosítása, hol fegyverrel, hol az ortodox egyház lassú, tervszerű térítő munkájával. Így olvasztotta magába az ország évszázadok folyamán az Ukrajna területén élt kazár és besenyő népeket, a bolgár-törököket, a krimi és kaukázusi tatárokat, és letteket, finnek, észtek egy részét és a mongolok tekintélyes hányadát.

Sztálin nacionalizmusát, pánszláv beállítottságát mi sem jellemzi jobban, mint az, hogy már 1945-ben feloszlatta a Kominternt és helyébe a nemzeti eszmét tette meg cégérül. Az orosz nép félelmetes erejű beolvasztó képességének tudatában jelentette ki Sztálin a második világháború végén, amikor a magyar kérdést tárgyalták Moszkvában, hogy *„a magyar kérdés csak vagon-kérdés!"*, azaz csak bizonyos számú vagonra lesz szükség a magyar népnek Szibériába való deportálásához, a többit ott elvégzi az orosz népkohó és az ortodox egyház…

Amikor a Szovjetunió meghódította Magyarországot 1944-45-ben, első politikai cselekedetével lekapcsolta az ország területéről és népességéből a röviddel azelőtt visszaszerzett részeket. Szétverte a nemzeti állam egész épületét és elpusztította a nemzeti akaratot kivitelező összes szerveinket. Új politikai szervezetet állított fel, amelynek mozgatója többé nem a magyar öntudat, hanem a marxi-lenini ideológia, amely a nemzetköziség elvét vallja. Az állam vezetését csak egy osztályra bízza, a munkás osztályra, amely helyett azonban a kommunista párt diktatórikus hatalma cselekszik.

A meghódított Magyarországon a lényeg nem az volt, hogy a marxi-lenini tanításnak önmagában van-e vagy nincs értéke, hanem az, hogy a szovjet uralma csak ezen a módon tartható fenn. Oly borzalmas terroruralmat vezettek be, a várt demokráciát, jogállamot és a szocializmust annyira meghazudtolták, hogy ez a rendszeresített zsidó-kommunista pokol már az első naptól magában hordozta azt az ellentmondást, amely 1956. október 23-ra vezetett. Az orosz Szolzsenyicin többek között ezeket írja a Kreml uraihoz intézett Nyílt levelében: „Az ideológia színfala mögé rejtjük imperialista törekvéseinket. A „felszabadít" szerepet játsszuk és azt hirdetjük, hogy a kommunizmus világmegváltó tanait visszük az elnyomott millióknak, – mialatt a valóságban megszálltuk és rendszerüket rákényszerítettük Kelet-Közép Európa népeire… E rabnemzetek szabadságvágyának letörésére hatalmas megszálló hadsereget tartunk ezekben az országokban."

Nem azt akarjuk mondani, hogy az 1945 előtti Magyarországon minden szociális rend, tökéletesség, krisztusi igazság teljessége volt. De az igaz, hogy az akkori helyzet ellen lehettek és voltak lázadók, krisztusi szociál forradalmárok, mint *Prohászka Ottokár, Milotay István, Szabó Dezső, Ravasz László, Oláh György, Málnási Ödön*. E kornak voltak *Hóman Bálintjai, Baráth Tiborjai, Gömbös Gyulái, Bárdossy Lászlói* és nem utolsó sorban *Szálasi Ferencei*, ennek az elkerülhetetlen szociális megújhodásnak, magyar társadalmi forradalomnak, amelyet akartunk a krisztusi keresztként, a vörös csillag fényében látni.

A Horthy-kornak kétségtelenül nagy érdemei voltak, azokat senki sem akarja elvitatni. Horthy kormányzása idején sajnos éppen a leglényegesebb feladat teljesítése maradt el, az ellentétek csak feszültek és növekedtek az országban. Nem volt kifejezett elnyomás, de lassan a belügyminiszter posztja lett a legfontosabb állami poszt. A fokozódó világnézeti és társadalmi nyomás alatt, *a nemzetiszocialista irányzat* egyre nagyobb erővel ostromolta a feudális-kapitalista-klerikális szerkezetet.

Gömbös Gyula, aki a *Szegedi Gondolat* alapítói közt volt, a harmincas évek elején megkísérelte, hogy ennek az elgondolásnak érvényt szerezzen. A *Gömbös-féle program* megvalósítását azonban – a középosztály, munkásság és a parasztság összefogását és hatalomra emelését – *Horthy Miklós és konzervatív rendszere megakadályozta*. Az új irányzatnak tett formai engedményeket csupán a Duna-medencében megjelent új nagyhatalmak barátságának megszerzése végett tette, de nem a társadalom politikai erőviszonyainak átrendezése céljából. „A nemzeti alapú szociális mozgalmak, megújulás gondolatát az egyes társadalmi osztályok között még állandóan és növekvő sikerrel terjesztették. Még az arisztokráciában is voltak hívei – és az irányzat tragikus körülmények között, a magyarországi uralom szükségszerű formájában, a diktatúra és külső támogatás bizonyos fokú igénybevételével, 1944. október 15-én átvette a hatalmat. Rövid pár hónapi uralom volt ez a lassan a Dunántúl szegélyére szorítkozó országrészben, de feledhetetlen benyomásokat hagyott hátra a lelkekben – olvasható *Baráth Tibor: A Külföldi Magyarság Ideológiája* című történetpolitika tanulmányában – mert, ha csonka formájában is és súlyosbodó beavatkozás kíséretében, mégis megvalósult a magyar életben *Szeged óta megálmodott kormányzati formula: a középosztály, parasztság és munkásság Nemzeti Frontja, e három osztálynak nacionalizmus és szocializmus jegyében történt kölcsönös átitatódása és a hatalomba való bevétele*. Vele egyidőben bekövetkezett a feudális-kapitalista-klerikális rendszer fájdalommal járó leváltása és a kormányzó lemondása. Az idő azonban túl rövid volt ahhoz, hogy ez a gondolat intézményekben is testet ölthessen és az újjászületés munkáját elvégezze."

A szovjet katonai megszállással egyidőben 1944/1945-ben egy politikai bűnszövetkezet kezébe került a megcsonkított Szent István-i Magyarország sorsa. 1942-ben írja önvallomásában Nagy Ferenc, suttyomban már együtt meneteltek a szociáldemokratákkal, közös titkos üléseket tartottak és a földalatti együttműködés hálózata készen állt. 1943-ban a kisgazdák aláírták a németekkel való szakításról szóló jegyzőkönyvet és ettől kezdve a Tildy körüli kis csoport a szovjet megszállás előérzetében tudatosan kereste a kommunistákkal való szövetséget. *Tildy Zoltán volt az első nemzeti oldalról jött politikus, aki lélekben bolsevista kollaborátorrá lett és a Független Kisgazdapárt orcája mögé bújva végezhette országfelforgató tevékenységét*. A döntő szerepet a megszálló hatalom tankjai, politikai rendőrsége, hadserege és aljas diplomáciája játszotta.

Az 1945-ös tisztának, szabadnak és igaznak mondott választások a Kisgazdapártnak, mint ismeretes 57%-os győzelmet biztosítottak. A magyarság kisgazdákra szavazó zöme, köztük a polgári osztályok szóhoz jutott rétege, nem az állami és társadalmi szerkezet átalakítására, nem parasztállam teremtésére adott mandátumot, még kevésbé saját magának likvidálására, hanem a *bolsevizmus feltartóztatására*. A politikai erők azonban a nép által adott megbízatással nem tudtak élni. A parlament kezdettől fogva a népakaratot meghamisító manipulációk színterévé vált.

Tildy Zoltán köztársaságában *Nagy Ferenc* miniszterelnöksége alatt először „háborús – és népellenes" perek ürügyén, majd klerikális izgatás mesterséges vádjával, később hamis összeesküvési vádakkal kiváló közéleti személyeket és egész néprétegeket iktattak ki a politikai életből és az életből egyaránt. Ezer és ezer halálos ítéletet hagyott jóvá *Tildy Zoltán*, akit a nép már ekkor – *palástos hóhérnak nevezett. Nagy Ferenc* miniszterelnök volt az, aki egyik, vidéken megtartott beszédében büszkén kijelentette, hogy Magyarországon büntették meg a *legkeményebben* a világ összes nemzetei közül a háborús bűnösöket. Rákosi és Nagy Ferenc meglátogatván Trumant a Fehér Házban, 1946-ban arra kérték az USA elnökét, hogy ne engedje be az USA-ba az ausztriai és nyugat-németországi táborokban nyomorgó magyarságot, mert annak *„tagjai szélsőséges fasiszták, gyilkosok és terroristák"*. Csak az amerikai magyarság néhány tagjának köszönhető, hogy e Truman különb magyar lett, mint Nagy Ferenc – és mégis **megszüntette** a magyarok exenemy státustát.

Fiala Ferenc: Talán Hausner is hazudott? (Hídfő. 1979. nov.) cikkében olvasható, hogy Budapest mellett „az ország több helyén is voltak tömegkivégzések és voltak hónapok és évek, amikor egy megátkozott népbírósági törvény keretén belül és a törvény megkerülésével öltek és gyilkoltak. Polgárokat és katonákat. Legyilkolták a Pest melletti Gyömrő egész intelligenciáját, a község plébánosán kezdve és a községháza telefonos kisasszonyán végezve. A több, mint száz legyilkoltat tömegsírba dobták. Nem a tömegsír, de a Duna hullámai nyelték el a kelenföldi Csonka Gépgyár szerelőműhelyében legyilkolt katonatiszteket és állami hivatalnokokat és ez volt az a tavasz, amikor a Paks alatti Duna-ágában a Lágymányoson bedobott hulláktól kövérre híztak a halak… Az ország elnöki székében pedig ott ült a korrupt és gyáva Tildy Zoltán, a kormány ügyeit pedig Nagy Ferenc vezette."

Ezt a véres 1945-1948-as korszakot, magyarirtást elnevezték demokráciának és úgy emlegetik, mint Magyarország demokratikus újjáéledését.

Rákosi Mátyás és Kádár János judeo-bolsevista diktatúrájával együtt ennél aljasabb és undorítóbb kora még nem volt a Duna-Tisza között élő, sokat szenvedett magyar népnek, amely korszak kitörülhetetlenül él, mindenki emlékezetében.

BALCZÓ ANDRÁS

MAGYARORSZÁG ZSIDÓ HÓDOLTSÁG!

Részlet a „Szenvedésbe ágyazott gyönyörűség – Balczó Andrással beszélget Kocsis L. Mihály" c. 2005-ben megjelent könyvből.

Balczó András – nyolcgyermekes családapa – évtizedeken keresztül volt a magyar öttusa legismertebb, legmeghatározóbb alakja. Karizmatikus személyiség, aki sportágában kiemelkedő teljesítményt tudhat magáénak – tíz világbajnokságot és három olimpiát nyert meg 1963 és 73 között – életét pedig a hit és az elhivatottság érzése határozza meg mindmáig. A hetvenes években Kósa Ferenc *Küldetés* címmel készített vele, róla dokumentumfilmet: a film nézők ezreire hatott döbbenetes erővel. Egy olyan embert láttak, aki megingathatatlanul áll ki Istenben vallott hite mellett. Sok tisztelője és ellenfele volt, és van jelenleg is, rendszerváltáson innen és túl. Személyes igazsága radikális vagy éppen kegyetlen, ő maga brutálisan szókimondó. Másokból rokon- vagy ellenszenvet vált ki – viszonyulás tekintetében úgy tűnik Balczónál nincs középút. Annyit azonban ellenfelei is elismerhetnek, hogy nem szélkakas, politikai, vallási elveihez évtizedek múltával is hű maradt.

„Rám azt mondják, hogy antiszemita vagyok. Nem vagyok az. De úgy látszik, ha elmondja valaki egy bizonyos helyzetben, hogy mit lát, mit tapasztal, azt kockáztatja, hogy megvádolják ezzel. Meséltem azt a bizonyos tévéinterjút, amelyben kimondtam azt, hogy Magyarország zsidó hódoltsági terület, s hogy erre hogyan reagáltak egynémely zsidó vezetők. („Igaz, de minek ezt kimondani...") Kínálkozik egy párhuzam. A százötven éves török megszállás idején odamegy valaki, egy magyar ember, a budai pasához és azt mondja neki: kérem, Magyarország török hódoltsági terület. Vajon mit tesz erre a pasa? „Igen, és mit akar ezzel mondani?" Legfeljebb visszakérdez. Hiszen nyilván ők is észrevették már, hogy itt vannak Magyarországon. Itt vannak legalább száz éve. Ez tény, mit lehet erről beszélni."

– Kényes kérdést szeretnék fölvetni...

– Az jó! Nagyon jó!

– Beszéljünk arról, hogy miért bélyegeznek téged egyesek antiszemitának. Kétségkívül neked is megvolt a magad „Nappali holdja", vagyis az az írás, amelyben expressis verbis megfogalmaztad véleményedet a zsidóságról. Illetve – pontosabb, ha így mondom – a zsidóság, úgymond, „világhatalmi pozícióra" törekvő részéről. Ez az írás A sikerről címet viselte, több szerkesztőséget megjárt, s végül a sokak szemében eleve botránykő Magyar Fórum hasábjain jelent meg.

– A pénz a földön hever, csak le kell érte feküdni...

– Értem, mire gondolsz. Arra, amihez mindig vissza-visszatérsz, vagyis hogy az embernek mindig ki kell mondania a gondolatait.

– Mert nem tehet mást. Nem szabad mást tennie! Feltéve, ha nem akar magának rosszat. A kétszerkettőre nem lehet mást mondani, csak azt, hogy négy. Mert különben elveszíti az ember lába alól a talajt. A világban rengeteg erő hat abban az irányban, hogy az ember ne azt mondja, amit lát és gondol, hanem a helyett mondjon valami mást. Egyébként ez mindig így volt, most is így van. Jézus azt mondta: a ti beszédetek legyen igen, igen, és nem, nem. Ha látok egy pohár tejet, akkor nem mondhatom arra, hogy világos. Azt kell mondanom, hogy fehér. A korom nem sötét, hanem fekete. Ma az a legnagyobb baj ebben az országban, hogy az emberek nem merik kimondani azt, amit látnak és tudnak. Kétségtelen, hogy sokszor hátrányokkal jár a kimondás. Rövidtávon! De – ahogy már beszéltünk róla – mindenki, aki csak a haláláig tervez, rövidtávú terveket készít. Aki tudja azt, hogy a halál után folytatódik az élete, annak „befektetéseket" kell eszközölnie. Ezért, szerintem, nem lehet tekintettel az ember semmiféle „érzékenységekre", amikor az igazságot kell kimondania.

– Hogy került a „csizma az asztalra"? Egy ilyen írásba, amelyet a gyanútlan olvasó úgy vesz kézbe, hogy nyilvánvalóan a sportsikerekről szóló elmélkedés, hiszen „a" Balczó írta. És egyszer csak, bumm, előkerül a zsidóság, bibliai „bűnével", és mai kivételes, ám de meg nem érdemelt – megpróbálom röviden összefoglalni minősítésedet – pozíciójával együtt. Őszintén szólva, nem csodálható, ha a liberális oldalon emiatt az antiszemitizmus gyanújába keveredsz.

– Milyen gyanúról beszélsz?

– A vádaskodásokról. Hogy a másik oldalon úgy tekintenek rád..

– Nem a „másik oldalon", hanem a zsidók tekintenek (esetleg) így rám. De ez is furcsa dolog. Mert folyamatosan azt tapasztalom, hogy a zsidók inkább becsülik azt, aki ki meri mondani róluk, amit gondol.

– Én nem így tapasztalom.

– Jó! Nyilvánosan nem, de maguk között, sőt akár előttem is. Valamikor még nyolcvankilencben kaptam egy félórányi időt a tévétől élő, egyenes adásban, és akkor többek között azt mondtam: Magyarország zsidó hódoltsági terület, és hogy nincs más megoldás sem a magyarok, sem a zsidók számára, mint elfogadni Jézust: Krisztusnak, vagyis Isten egyszülött Fiának.

Ezek után az egyik jó barátom, akivel többek között együtt tenyésztettünk lovat – a feleségének az apja pedig az az igazságügyi orvosszakértő volt, akiről Benedek István azt mondta, hogy „a véres kezű Kelemen", aki egyébként Nagy Imrével töltötte a kivégzés előtti éjszakát és Tóth Ilona halálos ítéletére is ő „ütötte rá" a bélyegzőt; jó barátok voltunk, gyakran vendégeskedtem náluk –, szóval, ez a jó barátom mesélte el, hogy ismert zsidó vezetők úgy reagáltak erre a műsorra (bejáratos volt ezekbe a körökbe), hogy minek kellett ezt Balczónak kimondania. Tehát nem azt mondták, hogy Balczó hazudik, vagy hogy túloz, hanem azt, hogy „igaz, igaz, amit Balczó mond, de minek kell azt kimondani". Itt van a kutya elásva. Legyen világosság! És lőn. „Magyarország zsidó hódoltsági terület." Ebben nincs semmi vád. Ez tény. Megállapítom.

– De ezt a „tényt" tagadják, s nem csak az érintettek.

– Nem érted? Éppen azt mesélem neked, hogy maguk a zsidó vezetők ismerték el Zoli barátom előtt. „Igaz! De nem kell kimondani." Becsületes diagnózist készíteni a világ állapotáról, s azon belül Magyarországról, ma nem lehet anélkül, hogy nem kapná meg az illető homlokára az antiszemita bélyeget. Azt tapasztalom, hogy az emberben a felismert, de ki nem mondott igazság elkezd rohadni.

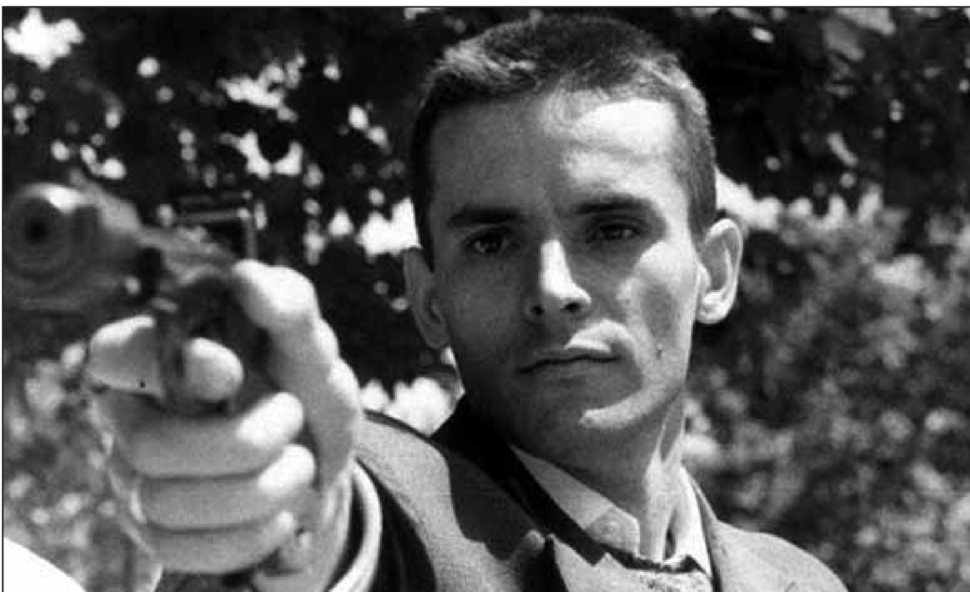
– Miből jutottál arra a felismerésre, amit abban a bizonyos cikkben, illetve az említett rádióműsorban is kimondtál?

– Azokhoz a milliókhoz tartozom, akik ehhez a felismeréshez – veled együtt! – eljutottak. De én mindig azt „tapasztaltam", amit a Biblia mond: az Istenszeretőknek minden a javukra válik. Vagyis, ha valamit forraltak ellenem, ha méltánytalanságok értek satöbbi, mindig, minden úgy forogta ki magát, hogy végül a hasznomra vált. Tehát én máshogy gondolok az esetleges méltánytalanságokra, hátrányos megkülönböztetésekre is. Itt volt például a „nemzet sportolója" cím. Tudom, hogy néhányan mindent megtettek azért, hogy én ne kerüljek a tizenkét legjobb közé. És én megint átélhettem azt, amit a Biblia így fogalmaz: „Ellenségeid lábainál asztalt teríték neked..." Biztosan tudtam, hogy nekem az is jó lesz, ha beválasztanak, és az is, ha nem választanak. Semmiféle szorongás nem volt bennem, és biztos vagyok abban, hogy ha nem választanak, akkor sem szaladgáltam volna fűhöz-fához. Ha igen, jó. Ha nem, úgy is jó. Végül beválasztottak, mert talán mégis ez volt a kisebbik rossz az ő szemükkel nézve.

– Visszatérve a kiinduláshoz, vagyis a te cikkedhez, amit „a sikerről" írtál. Ebből idézem: „A faji alapon elkülönült zsidó kisebbség – hitelterlenségükre méltán alapozva – úgy megoldotta a magyar kérdést, hogy le a kalappal. Önvédelmi harcaikban lassan a mi nemzetünk pusztul. A legyőzetést szimbolizálni kellene. Ahogy József Attiláról, Bajcsy-Zsilinszky Endréről csak ülő szobrot engedtek készíteni annak idején, az Aradi Vértanúkról a mai napig semmit, úgy a jószándékú magyar szenátoroknak vásárolhatnának száz-kétszáz fehér botot." Ezek a mondatok egyáltalán nem következnek a cikkben addig megfogalmazottakból...

– Ez nem így van. Három lépcsőben van ez a cikk megszerkesztve. Az elsőben az egyes emberről beszélek, aki a sikerért küzd, de azt csak a „lélek násza" állapotában érheti el. A második lépcső az emberekből összeszervezett közösség, a nemzet. A harmadik pedig a mostani (a cikk megírásakor a kilencvenes évek elején voltunk) helyzet. Ha pedig valaki az ország akkori és mai helyzetéről igényes elemzést kíván készíteni, nem kerülheti meg a hatalmi leosztás kérdését. Akik kihagyják, azok mellébeszélnek. Figyeld meg, azokat futtatják a legjobban, akik úgy jutnak el a lényeg közelébe, hogy végül nem mondják ki azt. A végső elszámolásnál azonban csak egy kérdés van. Tudtad-e, hogy mi az igazság, kimondtad-e, a szerint éltél és dolgoztál? Mellébeszéltél? Tehát nem bíztál bennem, nem hittél nekem.

Rám azt mondják, hogy antiszemita vagyok. Nem vagyok az. De úgy látszik, ha elmondja valaki egy bizonyos helyzetben, hogy mit lát, mit tapasztal, azt kockáztatja, hogy megvádolják ezzel. Meséltem azt a bizonyos tévéinterjút, amelyben kimondtam azt, hogy Magyarország zsidó hódoltsági terület, s hogy erre hogyan reagáltak egynémely zsidó vezetők. („Igaz, de minek ezt kimondani...") Kínálkozik egy párhuzam. A százötven éves török megszállás idején odamegy valaki, egy magyar ember, a budai pasához és azt mondja neki: kérem, Magyarország török hódoltsági terület. Vajon mit tesz erre a pasa? „Igen, és mit akar ezzel mondani?" Legfeljebb visszakérdez. Hiszen nyilván ők is észrevették már, hogy itt vannak Magyarországon. Itt vannak legalább száz éve. Ez tény, mit lehet erről beszélni. Akar-e valami lényegeset mondani, jóember? A törökök tudták, hogy a keresztény magyar nép nem igazán szereti őket, de ez nem izgatott közülük különösképpen senkit; önmagában nem volt „gondolatbűn" nem szeretni a törököt. Ma más a helyzet. Ahogy József Attila mondja a Dunánál című versében: „a meghódoltak kínja meggyötör"... Ma a meghódoltnak (már beszéltünk róla) a lelke is kell! Elvárják a meghódoltaktól a hazugságot: nincs is hódoltság, minden rendben, minden nagyon szép, minden nagyon jó, mindennel meg vagyunk elégedve. De talán, úgymond, előnye is van az antiszemitizmus vádjának, amit a nyakamba akasztottak. Nincsen veszíteni valóm. Ha megpróbálnék ebből kihátrálni, magyarázkodni, forgolódni, az olyan lenne, mintha a kígyó meg akarna fordulni a gázcsőben, nem megy... Én persze nem tudok semmit tenni a mai hódoltságunk ellen, mint ahogy az időjárás ellen sem tehetek semmit. De ha esik az eső, akkor ne mondhassam el, hogy kérem szépen, most esik az eső? Amikor már ez is tilos, az a lelkek elleni közvetlen támadás. „Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott hazafelé menet?" – ez is József Attila. Hogy kit, mi bánt – szerintem – ez elmondható. Az kell, hogy legyen! Volt egy olasz film, Serafino, amelyben a főhőst bolondnak nyilváníttatják az örökség kedvéért, jó, rendben van, Serafino elmegy a rokonaihoz és megdobálja őket valami pizzatészta-félével, mindennel, ami a keze ügyébe esik. Ja, ha egyszer

bolond, akkor „illik" úgy is viselkednie! Nem igaz? Miért félnék én kimondani azt, amit gondolok? Miért lopnám meg a magam életét? Vagy azokét, akik olvassák, vagy hallgatják, hogy mit mondok? Ha egyszer elkezd az ember C dúrban énekelni, akkor nem válthat át fisz mollba. Ha tehát azt mondom – halkan, következetesen, félreérthetetlenül –, amit látok és tapasztalok a mai Magyarországon, semmilyen... „anti" nem vagyok. Fekszik egy ember a földön, egy másik áll a nyakán, szöges bakancsban, a fekvő ember felszól: elnézést, uram, de a nyakamon tetszik állni. A bakancsos csípőre teszi a kezét: mi van, szóval magának nem tetszik, hogy bakancs van a lábamon?! Bocsánat, a nyakamon áll, Kohn úr! Úgy? Szóval, maga antiszemita!

– *Nem volna szerencsés leírni ezt a példázatot...*

– Dehogynem! Miért? Nyugodtan! Ez a tény, mindenki tudja. Az előtérben mozognak ezek a szerencsétlen figurák, Medgyessy meg Gyurcsány, ők az intézők... A háttérben pedig matatnak, akik matatnak.

– *Te egyszer már kivívtad helyed a Kirekesztők című összeállításban.*

– Úgy van. Legfeljebb még egy strigulát húznak a nevem mellé.

– *...az egyik oldalon tehát Jézus, a másikon Lucifer.*

– Lucifer okos, rengeteg ötlete van, ma úgy mondanák: nagyon innovatív. De csakis úgy tud gondolkodni, ahogy a természetéből fakad. Lopni, csalni, hazudni, ölni... ez az eszközrendszere. Ettől nem tud elszakadni. Nagyhatalom, de van egy nála nagyobb hatalom, és ez Jézus hatalma. „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön..." Meghalt a keresztfán és harmadnapra feltámadt. Ezzel eldőlt a csata. Jézus javára. „Aki énbennem hisz és alámerítkezik, az üdvözül..." Rajtunk múlik, hogy a halálunk után mi történik velünk. „Nyomorúságotok lesz itt, ezen a földön, de bízzatok, mert én legyőztem a világot..." Nagy tévedés azt hinni, hogy a kereszténység olyan, mint langyos vízben lubickolni. Ahogy annak a sportolónak, aki maga elé tűz egy magasabb célt, szenvedésben is van része. Szenvedésben, de nem keserűségben! Nagy különbség. A sport olyan, mint a kereszténység – szenvedésbe ágyazott gyönyörűség! Ez a kulcsmondat. És jó lelkiismerettel mondom – mint egykor Pál apostol –, hogy ezt az Úrtól vettem...

– *A megváltással a harc eldőlt, mondod. De a harc kétezer év után is változatlan hevességgel folyik Jó és Rossz között, és valljuk be, a Rossz egyre javítja a pozícióit... Hogyan higgyünk mégis a Jó végső győzelmében? Csak a halál által, illetve után?*

– Azt is mondja Pál apostol: örvendjetek, újra mondom, örvendjetek! A halál előtti életnek is megvan a sok és sokféle szépsége, öröme, boldogsága. Örvendjetek! Mert szép az élet. És van a remény! De mindenkinek külön-külön versenyfutása van. A küzdelem a lelkünkben folyik Jó és Rossz között. Hova állunk? Mit mondunk ki? Hova és mivel invesztálunk be? Melyik oldal javára?

– *És hogy a Jó vagy a Rossz szerez-e meg magának.*

– Ez a szabad akaratunk felelőssége. Szabadon döntöm el, hogy ide állok, vagy oda állok. Felemelem ezt a golyóstollat, vagy leteszem. Kimondom, vagy nem mondom ki. Lapítok, vagy nem lapítok. Azt vettem észre, hogy egy idő után az ember megérzi, hogy mi a jó, mi a szükséges, és mi a tilos. És mi a mindegy. De van, amit az embernek meg muszáj tennie, és van, amit muszáj meg nem tennie! Nagyon gyakran először azt érzi meg az ember, hogy mit nem szabad. Ha tartja magát a tiltáshoz, egy idő után kiderül, hogy mi az, amit viszont meg kell tennie. Egy idő után az Isten megszánja az elkeseredettet. Így van: „nem kísért meg erőtökön felül". Nem mondom, hogy jó szakasz ez az ember életében, amikor valamiről tudja, hogy tilos, és ehhez tartja magát, pedig esetleg egzisztenciális bizonytalansággal jár együtt. Szenved, nyög, szuszorog. De ha kitart ebben, ha ragaszkodik a felismert tiltáshoz – megmarad ebben a hűségben -, akkor valami gazdagodás történik. Előbbre lép az ember. Ha nem veszi be a cselt, amely úton-útfélen fenyegeti, akkor valami... megköt az emberben, valami, amiről tudja, hogy szükséges. Az életrevalóság fontos, de ennél sokkal fontosabb az örökéletre-valóság...

Hans Schmidt

ÜZENET A ZSIDÓKNAK

(Hans Schmidt, egy évtizedek óta az Egyesült Államokban élő német származású publicista, a GANPAC (German American National Public Affairs Committee) elnöke. Úgy tartják nyilván, mint az amerikai belpolitika, azon belül is az amerikai cionizmus kitűnő ismerőjét. Az alábbi szöveg Schmidt 1999-ben megjelent könyve – End times / End games. The last months of the Jewish Century – bevezetőjének fordítását adja vissza. A bevezető eredeti címe „Egy személyes üzenet azoknak a zsidóknak, akik ezt a könyvet olvassák, és különösen a közöttük lévő túlbuzgó cionistáknak.")

Miután ezen könyvemet már majdnem befejeztem, megkérdezett az egyik legközvetlenebb munkatársam, hogy mit mondanék a zsidóknak, ha lehetőségem adódna egyik összejövetelük alkalmából beszédet tartani. Nos, a következőket mondanám nekik, abban a reményben, hogy keserűségemet világosan érzékelni fogják.

ZSIDÓK, MIÉRT NEM HAGYTOK BENNÜNKET BÉKÉBEN?

Nincs rátok szükségünk ahhoz, hogy boldogok és gazdagok legyünk. Bárhol éltünk a Földön, mindenütt nagyon jól kijöttünk nélkületek. Nézzük csak meg a világ utolsó fehér foltját, a kis Izlandot, ahol rendet láttok, ahol szinte nincs bűnözés, mert a fontos pozíciókat nem zsidók foglalják el. A Föld összes többi fehér nemzete folyamatosan csúszik lefelé, mert az ott élő zsidók olyan helyeket foglalnak el, melyekre semmi módon nem támaszthatnának igényt, sem fajuk, sem vallásuk, vagy kultúrájuk miatt, sem tehetségük, vagy jellemük miatt.

Nincs szükségünk politikusaitokra és politikai rendszeretekre, melyet arra találtatok ki, hogy érdekeiteket támogassa, és amely nekünk teljesen idegen, mert hazugságon és csaláson, korrupción, terroron és álszenteskedésen alapul. Őseink évszázadokon át kitűnően elboldogultak nélkületek. Önmagukat kormányozták, és kormányzásuk megfelelt igényeiknek, kívánságaiknak és vágyaiknak.

Nem kellenek háborús uszítóitok, mint pl. Walter Lippman, Samuel Untermeyer, Rabbi Stephen S. Wise, Ilja Ehrenburg és a többiek. Tudjuk, hogy arra kellettek nektek, hogy az amerikaiak, oroszok és más népek között háborús hisztériát keltsetek, ha ez céljaitokat szolgálta. Árja népeink biztosan jobban éltek volna, ha egyszerűen a valóságot ismerték volna. Csak a valóság tesz hosszú ideig tartó békét lehetővé, de a valóság terjesztése nem állt érdeketekben – vajon állt ez valaha is ez érdeketekben?

Nincs szükségünk „szakértőitekre" a TV-ben, rádióban és a sajtóban, akik a világ történetét zsidó szemmel mutatják be nekünk, és arra okítanak bennünket, hogy hogyan tehetjük életünket boldogabbá. Mielőtt tömegesen közénk furakodtatok volna, népeink istenfélőbbek, boldogabbak és sokkal elégedettebbek voltak, mint ma.

Nincs szükségünk fajkeveredést hirdető apostolaitokra, multi-kulti rajongóitokra, liberálisaitokra, integráció-propagálóitokra, szocialista ál-humanistáitokra, és a különbözőségért rajongó vándorpapjaitokra sem. Szervezeteitek, mint az ADL, a Simon Wiesenthal központ, az AJC és hasonlók jól tennék, ha először saját soraikban hoznák létre a „különféleséget", „integrációt" és hasonlókat, mielőtt ezeket a nem-zsidók nyakába akarják varrni, akiknek nem tetszik, hogy szerintetek mindenki másnak el kell szakadnia gyökereitől, csak nektek nem.

Nincs szükségünk gazdasági hatalmasságaitokra. Embereik milliónak menne jobban, ha nem lennének a zsidó pénzmágnások, mint a Baruchok, Schiffek, Greenspanok, Rubinok, Milkenek és mások, akiknek fő célja nyilvánvalóan az, hogy a mások által létrehozott vagyonokat megcsapolják. Elképzelhetjük, ma mennyivel boldogabbak lennének Ázsia tömegei, ha George Soros, nyilvánvalóan fajtársai tevékeny segítségével, nem érezte volna a mohóságot még több kincs után, és nem rombolta volna le az Ázsiai és orosz pénznemeket.

Nincs szükségünk emberbarátaitokra. Aki egy milliárdot lopott, annak könnyű száz milliót elajándékozni és magát az emberiség jótevőjeként dicsőíteni. Az emberiség tényleges jótevői, mint például a katolikus nővérek a kórházakban, a Vöröskeresztnél, a harcmezőkön, a gyerekek SOS falvainak dolgozói, vagy az üdvhadseregnél tevékenykedők kevés kivételtől eltekintve nem-zsidók.

Nincs szükségünk hitelcsalóitokra, gengsztereitekre, pornókirályaitokra, játékbarlang tulajdonosaitokra, selyemfiúitokra és kábítószer kereskedőitekre. Néhány árja országban az ilyen foglalkozások még tiltottak, és tudjuk, hogy ott a bűnözés alacsonyabb. Igaz, hogy a szervezett bűnözés nélkül kevesebb munka adódik a zsidó bírók, ügyvédek és jogászprofesszorok számára, de erről nagyon szívesen lemondunk.

Nincs szükségünk korunk zsidó teremszentjeire, sem Albert Einsteinra, sem Siegmund Freudra, sem Karl Marxra. A kár, melyet – többnyire az egész zsidóság szívélyes támogatásával – okoztak, mérhetetlen. Nekünk megvannak saját gondolkodóink, mint Luther, Kant, Schopenhauer, Nietzsche és Heidegger, hogy csak párat említsünk a sok közül.

Nincs szükségünk műkereskedőitekre, művészeti szakértőitekre és műkritikusaitokra, akik olyan vadul próbálják néptömegeink ízlését meghamisítani, ösztönös képességét megszüntetni, hogy a szép és a csúnya közt különbséget tudjon tenni. Ha fajtársaitok nem lennének a művészeti üzletben, árja művészek újra lehetőséget kapnának arra, hogy mesterműveket alkossanak, melyek évszázadokig és évezredekig fönnmaradnak.

Nincs szükségünk minisztereitekre, hogy kormányozzanak bennünket, követeitekre, hogy képviseljenek bennünket, névtelen tisztviselőitekre, hogy előírásokat hozzanak arról, hogy miként viselkedjünk egy olyan országban, melyet főleg angolszászok és németek kultiváltak. Politikusaitok, mint a Kissingerek, Albrightok, Achtenbergek, Rubinok, Holbrookok, Kornblumok és Lawrencek nem méltók arra sem, hogy tehetséges politikusainknak, mint George Washingtonnak, Thomas Jeffersonnak, John Adamsnak és Benjamin Franklinnak akár a cipőjét megpucolják.

Nincs szükségünk nagykereskedőitekre. Jóval megjelenésetek előtt már volt lengyel és ukrán gabona Nyugat-Európában, anélkül, hogy nagykereskedőitek azon nyerészkedtek volna, skót whiskit is szállítottak a világ minden zugába, amikor még senki sem hallott a Bronfmanokról. Nürnberg, Augsburg, Lipcse, Firenze, Velence és Milánó virágzó kereskedelmi központok voltak jóval azelőtt, hogy Gimbel, Sachs, May és Bloomingdale megjelentek volna a színen.

Nincs szükségünk zenétekre, sem Schönbergre, sem Mahlerre, sem Bernsteinra, vagy más hegedűsökre a háztetőn. Még sokkal kevésbé van szükségünk a „zenének" hívott mocsokra, melyet fiatalságunknak kínáltok föl nap, mint nap, förtelmes, lélekgyilkos zajt, melyet rapnak, vagy kemény rocknak neveztek. Ha Wagner, Tannhäuser, Beethoven kilencedik szimfóniáját, Strauss „Zarathustra beszélt" vagy Mozart muzsikáját halljátok, megértitek, miről beszélek. Egy zsidó sem lenne képes akárcsak ennek a felét alkotni, még Mendelsohn, az egyik legnagyobbatok sem. Önmagáért beszél, hogy a zsidó zeneszerző és karmester, Leonard Bernstein, halála előtti utolsó fellépésekor nem saját zenéteket játszatta, mondjuk Gustav Mahlert, hanem Beethoven hetedik szimfóniáját.

Nincs szükségünk festőitekre, szobrászaitokra és építészeitekre. Nézzétek meg a vackokat, amit vezéralakjaitok alkotnak és propagálnak, ha egyáltalán a látványát el tudjátok viselni. Különös figyelemmel nézzétek meg beteges holocaust-„művészeteteket". Aztán hasonlítsátok össze ezt a hulladékot a régi görögök és rómaiak, Michelangelo, Rembrandt, Dürer, Tiziano, Breker, Wren, Schinkel és más nagy árja művészek alkotásaival, A különbség önmagáért beszél.

Nincs szükségünk feltalálóitokra és találmányaitokra. MINDEN nagy találmány, mely mindennapi éltünket megkönnyítette – autó, repülő, TV, holdrakéta, számítógép, elektronmikroszkóp, hogy csak néhány példát említsünk – árjáktól származik. A legszörnyűbb zsidó találmány az atombomba, amin valószínűleg, el fogtok csúszni.

Nincs szükségünk Hollywoodotokra és mindarra, ami ezzel kapcsolatban van. Mérhetetlen mennyiségű kárt okoztatok hollywoodi stílusban forgatott filmjeitekkel és TV-adásaitokkal az árja lelkekben. Nagyon jól tudjátok, hogy milyen károsak ezek a termékek fiatal nemzedékünk számára, különben miért csinálnátok tabut abból, hogy ma milyen sok fiatal lövi le tanárát, vagy pajtását. Ennek nem a fegyverviselés az oka.

Nincs szükségünk rabbijaitokra, akik nekünk testvériséget, toleranciát és megértést prédikálnak mások mássága iránt, míg maguk – és ti- a világ legmerevebb és leg-

intoleránsabb lényei vagytok. Hány gój áll az ADL, az amerikai zsidókongresszus, a Wiesenthal Center, vagy más zsidó szervezetek élén? Egyetlen egy sincs? Miért nincs egy sem? Hol van ilyenkor testvériségetek, toleranciátok és megértésetek a másság iránt?

Nincs szükségünk professzoraitokra és tanáraitokra, akik fiatalságunkat olyan intenzíven agymossák, hogy semmit sem tudnak már saját múltunkról, ehelyett kedvelik az erkölcstelenséget, az arroganciát, a becstelenséget és a durvaságot. Egyesített erőitekkel úgy összezavarjátok fiataljainkat, hogy, noha az állítás hamis volta nyilvánvaló, szinte tényleg elhiszik, hogy nincsenek különbségek a fajok, népek, törzsek és egyének között – eltekintve természetesen a zsidóktól, akik azt akarják velünk elhitetni, hogy ők Isten kiválasztott népe, és nem tűrik az ellentmondást ezzel az állítással szemben.

Nincs szükségünk magzatelhajtó orvosaitokra sem. Hány ártatlan fehér gyereket ölt meg holocaustotok anyja testében? Egyetlen zsidó „orvos", Dr. Morgenthaler, mellékesen „holocaust túlélő", 1998 októberében bevallotta, hogy addig 65 ezer magzatelhajtást vitt véghez, és „páciensei" nagy része kétségkívül árja fehér nő volt. Mi hajtja orvosaitokat csoportosan ehhez a szégyenletes iparághoz? Csak a könnyű anyagi nyereség kilátása, vagy élvezik minden egyes fő meggyilkolását, mert ez megakadályozza, hogy abból a zsidók számára gyűlöletes felnőtt árja lesz?

Nincs szükségünk hivatásszerű holocaust túlélőitekre, mint Elie Wiesel és Simon Wiesenthal, akik Prof. Arthur Butz szavaival élve a század csalását hozták létre. A tények és képzelet aljas keverése olyan mese létrejöttéhez vezetett, mely ideiglenes jellegű, de amelyet a következő századokban a világot áthidaló sikeres propagandacsalás leglátványosabb példájaként lehet bemutatni.

Nincs szükségünk bíróitokra, akik népünknek – és ezekből áll ma az USA polgárainak többsége – meg akarják tiltani, hogy a napot imádsággal kezdjék. Nem kell, hogy előírják nekünk, hogy vakokat alkalmazzunk a számítógépek kezelésére, hogy lakásunkat homokosoknak adjuk bérbe, akik gyakorlatát mélyen megvetjük, vagy hogy a magzatelhajtást legálissá tegyük. Nincs szükségünk arra sem, hogy intelligens és nehéz felfogású gyerekeket ugyanabban az osztályban oktassák, azzal az eredménnyel, hogy a tanár elsősorban a tehetségtelenekkel foglalkozik.

Nincs szükségünk törvényeitekre. Sok közülük élesen szemben áll a természetes törvényekkel. Az, hogy gátlástalanul a múltra is érvényes törvényeket hoztok, és a bevált elévülési elv felrúgása számunkra visszataszító, akkor is, ha ti ezeket a trükköket állítólagos igazságossági törekvéseitekbe burkoljátok. Mielőtt sikerült volna nektek befolyásolni a jogot a nyugati félteke országaiban, nálunk soha nem üldöztek embereket olyan tettekért , melyeket ötven évvel ezelőtt háborús időkben követtek el. OSI-tok, ami zsidó követelésre alapított szervezet az állítólagos „náci bűnök" üldözésére, az egyik legvisszataszítóbb példája az olyan jogtalan, ferde és eszement törvények alkalmazásának, melyeket kizárólag egy bizonyos népcsoport bosszúszomjának az oltására találtak ki.

Nincs szükségünk számtalan szabályotokra és előírásotokra, melyeket ránk kényszerítettetek és melyeket szinte törvény szintjére emeltetek: a kisebbségtámogató akciók, azaz származási kvóták felvételnél, Polgárjogok, Az egyház és állam különválasztása, Harmadik világbeli emberek bevándorlása, HIV-pozitív homokosok előnyben részesítése, fegyverellenőrzés, buszozás (fehér gyerekek szállítása kevertfajú iskolákba), – a példák a végtelenségig sorolhatók. Mindezek a rendelkezések egyetlen eredménye a polgár szabadságának további beszűkítése. A „demokrácia" mai formája a ti játékszeretek. Az adóemelések ellen pedig csak nagyon kevés zsidó képviselő szavazott.

Nincs szükségünk jogászaitokra, mindegy, hogy magánszemélyeknek, vállalatoknak, vagy a kormánynak dolgoznak. Ritka hivatáscsoport okozott annyi kárt a nemzetnek, mint a zsidó (vagy talmudi világnézettel fertőzött nemzsidó) jogászok az Egyesült Államoknak. A Harvard, ma a zsidók fő képzési helye, valaha sokkal jobb egyetem volt, mielőtt zsidó diákok és oktatók szállták volna meg. Jobb lett volna a régi bevált numerus clausust bevezetni ezek számára.

Nincs szükségünk íróitokra. Szinte az egész angol nyelvű irodalom megjelenésetek előtt a mi embereink műveiből állt. Mivel a hirdetési szakemberek, a kiadók, az irodalomkritikusok és az újságok tulajdonosai, akik az utóbbiak kritikáit kinyomtatják, ma nagy részben fajotok tagjai, így logikus, hogy a mai eladott könyvek többségét ti írjátok – de vajon ennek akárcsak kis része is századunk nagyjainak művei közé fog számítani?

Nincs szükségünk sztárjaitokra. A TV határozottan jobb lenne olyan szereplők nélkül, mint Seinfeld, Koppel, Wallace, Rivera, Larry King, Barbara Walters és végül, de nem utolsósorban Jerry Springer. Még emlékszünk olyan időkre, amikor zsidók jó filmeket és jó TV-t csináltak, mert akkor a zsidó mozi és TV stúdiótulajdonosoknak ügyelniük kellett arra, hogy ne sértsék meg az árja közönség érzéseit. Ma, hogy hatalmatok és befolyásotok szinte határtalan, azt hiszitek, nem kell minket többé figyelembe venni, így valódi ízlésetek és valódi szándékaitok mind nyíltabban vehetők észre. (A Jerry Springerre való utalás váltja ki belőlem azt a megjegyzést, hogy az Egyesült Államokban senki nem testesíti meg jobban a zsidó mentalitást, mint ez a „népszórakoztató": mindent jobban tudó, agresszív, mindig tetszésre és elismerésre vágyó, amellett messzemenően bizonytalan, és nem utolsósorban mániákusan minden mocskot vonzó ember. Ebbe a műsorba egy tisztességes ember sem menne be önként.)

Nincs szükségünk tudósaitokra, noha sok kitűnő tudósotok van. Tény ugyanis, hogy a nyugati civilizáció legnagyobb tudósai, azok, akik tényleg lényeges fölfedezéseket csináltak és találtak föl, mind árják voltak: Leonardo da Vinci, Galileo, Newton, Kopernikus, Leibnitz, Kepler, Lilienthal, Oberth, hogy csak néhányat említsünk, mind északi emberek voltak. Itt tehetjük föl a kérdést, hogy hány potenciálisan nagy felfedező és föltaláló a fajunkból soha nem tudta képességeit kifejleszteni, mert túl sok zsidó, túl sok egyetemen foglalta el azokat a helyeket, melyekre nekik lett volna szükségük és joguk!

Nincs szükségünk hadi embereitekre. Nincsenek nagy katonai hagyományaitok, nincsenek tábornokaitok, mint Nagy Frigyes, Napóleon, Wellington, Hitler, Nelson, Robert E. Lee, Nimitz, stb... Azok a követeléseitek, hogy nők férfiakkal együtt harcoljanak a csatatéren, és hogy a homokosságot „más nemi irányzat"-ként tűrni kellene a hadseregben, a hadseregeket tönkreteszik.

Nincs szükségünk pszichiátereitekre, pszichológusaitokra, iskolai tanácsadóitokra és vigasztalóitokra a magányos szívek számára. Népeink sokkal boldogabbak és egészségesebb lelkűek voltak tanácsaitok nélkül. Ha erkölcstelen, etikátlan, nihilista TV-tekkel és rádiótokkal, „nevelési programotokkal" és sajtópropagandátokkal nem romboltátok volna le a tömegek egészséges értékeit, és ezzel nem ástátok volna alá a családot, mint a társadalom alapelemét, akkor ma senkinek sem lenne szüksége arra, hogy Ann Landersnek, Abigail van Burennek, vagy Laura Schlesingernek kiöntse a szívét.

Nincs szükségünk Spielbergjeitekre, Katzenbergjeitekre, Eisnerjeitekre, és més hasonlókra. Egyetlen rendezőtök sem jobb, mint David W. Griffith, Walt Disney, vagy Leni Riefenstahl akár művészileg, akár tehetség terén.

Nincs szükségünk orvosaitokra és fogorvosaitokra sem, noha sokuk nemcsak elismert szakember, de emberbarát is, és mestere a modern orvosi technikai eszközök használatának. De egy árja, ha róluk beszél, föltétlenül Röntgenre, Behringre vagy Flemingre gondol és sok más árja tudósra, akik tanulhattak egyetemeinken, mert a numerus clausus megakadályozta a zsidók túltengését. (Hány tehetséges diákunk nem jut el ma az egyetemre, mert zsidók foglalják el a helyüket!)

Nincs szükségünk a divatokra, melyeket kerülő utakon ránkerőszakoltok. Büszkék vagytok rá, hogy ma, a ravasz agymosásotok eredményeként emberek milliárdjai „haladó" ruhadarabokat hordanak, farmernadrágot, melyeket régen akkor vettek föl, amikor az ólat takarították, vagy más piszkos munkát végeztek? Propagandátok eredményeképpen olyan emberek, akik különben az egyenruhát, mint a fensőbbséggel szembeni alázat jelképének ellenségei, nem szeretik, loncsos egyenruhába öltöznek, amely nem szabadságot és egyéni jogokat, hanem anarchiát és „politikai korrektséget" testesít meg.

Nincs szükségünk filozófiátokra, és arra a hitre, hogy éppenséggel ti teszitek a világot jobbá, vagy ti alkotjátok meg a tökéletes világot. Gondolkozzatok el azon, hogy ti – velünk ellentétben- nem léteznétek nélkülünk. Magatokra hagyva meghalnátok. Cionista művetek Közel-Keleten, a zsidó állam, vagyis Izrael, külső segítség nélkül, tehát az Amerikától és Németországtól szedett sarc nélkül egy évig sem lenne életképes. És ilyen nép akarja a világot gyógyítgatni? Viccelődtök? Ettől függetlenül bárki, aki arcátlan elképzelése szerint a világot akarja „rendbehozni" és földi tökéletességet akar létrehozni, csupán kis szentségtörő.

Nincs szükségünk a ti New York Timesotokra, Washington Postotokra, US News & World Reportotokra és a számtalan más, zsidó tulajdonú vagy zsidók által irányított újságra, melyek tömegeinknek a világ torzképét mutatják. Tényleg azt hiszitek, hogy tudásunk nő és lelkileg egészségesebbeké válunk, mert nekünk többségükben zsidó szerkesztők a világ történéseit saját szempontjukból kiindulva tálalják? Lenne ma a mi H. L. Menckenünknek és Oswald Spenglerünknek ma esélye, hogy gondolataikat egy nagy újság kinyomtassa? Mi, jó okkal kételkedünk ebben!

Nincs szükségünk arra, hogy ti, mások intoleranciájának önkinevezett örök áldozatai népünkbe bűntudatot csöpögtettek. Ami veletek a múltban történt, az többnyire az akadályozásotokra történt visszaakció volt. Váljatok el tőlünk – mi nem gátolunk benneteket ebben – és aztán nem kell többet szenvednetek. Magatokra utalva meg lesz a lehetőségetek álmaitok földi paradicsomának megalkotására.

Nincs szükségünk örök felhívásaitokra, a változásra, haladásra, reformra, növekedésre, vagy forradalomra. Népeink elégedettebbek mindennapi életükkel, mint azt sokszor gondolnák, és állandó törekvéseitek, a meglevő boldogságot a jövőbeni boldogságra való hivatkozással tönkretenni, nem eredményeznek mást, mint szerencsétlenséget és lelki békétlenséget.

Készségesen elismerjük, hogy nagyszerű politikusok vagytok. Sokkal jobbak, mint mi valaha is voltunk, vagy leszünk. Mindenkinél céltudatosabbak vagytok; politikai ügyességeteket évezredek során tökéletesítettétek, és nagy előnyötök, hogy nincs rossz lelkiismeretetek azért, mert mások szenvednek miattatok. Csodálatra méltó módon uszítjátok az egyik oldalt a másik ellen. Ezért életelemetek a „demokrácia". Megvesztegetitek a politikusokat és bírókat, hazudtok a választóknak, jócskán kihasználjátok mások emberi gyöngeségeit és feszültséget teremtetek ott, ahol azelőtt nem volt feszültség. A fiút az apa ellen uszítjátok, a lányt az anyja ellen, fivért a fivér ellen; törzseket, népeket, nemzeteket uszítotok egymásra. Aki benneteket és tetteiteket hosszabb ideig figyeli, elcsodálkozik azon, hogy milyen könnyedséggel hoztok létre hamis értékeket a semmiből, és valódi értékeket addig szidtok, míg azok elvesztik értéküket. Nincs nálatok jobb szemfényvesztő. Tehetségetek figyelemre méltó, ahogy a nem-zsidó tömegek figyelmét elvonjátok kis trükkjeitekkel az élet fontos kérdéseiről. De ahogy tőzsdei alkuszaitok is csak a gazdagság képét festik elénk, vitathatatlan politikai ügyeskedésetek is csak a szabadság látszatát hozza létre. Intelligenciátok és politikai ügyességetek az sugallja nektek, hogy jobb világot alkottok az emberiségnek, míg a valóságban tevékenységetek mindent elront, amit csak megérintetek. Sajnálunk benneteket.

Végül: Nem veszitek észre, hogy megfojtotok bennünket? Ha körülöttünk vagytok, nem kapunk levegőt, alkotóképességünk jelentősen csökken. Nem akarjuk a világot zsidó szemüvegen keresztül látni, de ma gyakorlatilag erre kényszerítetek bennünket. Abe Rosenthal, Charles Krauthammer és William Safire képviselik a fajotok ezreit, akik előgondolkoznak számunkra, és megakadályozzák, hogy a legszükségesebbet is megtegyük saját érdekünkben. Embereitek a ködösítés, a hazugság, a csalás és a becstelenség mesterei, mivel válogatott információkat szállítanak nekünk. Fáradozásotok, az árja lelket manipulációkkal megváltoztatni, csak békétlenséghez és harcokhoz vezet. Noha olyan jól ismertek bennünket, megérteni nem tudtok mégsem, és mi sem fogunk soha benneteket igazán kiismerni, és ez veszélyes.

Tudjuk, hogy magatokat a legjobb és legügyesebb embereknek tartjátok a Földön, és azt képzelitek, hogy életünket hihetetlenül gazdagabbá teszitek. Ha logikusan gondolkodunk, az egyiket szembe kell állítanunk a másikkal: Vitathatatlan tehetségeteket az egyik területen a megsemmisítő befolyással, melyet életünk minden területére gyakoroltok. A legsúlyosabb talán az, hogy sok szándékotok és célotok közvetlenül ellentmond elképzelésünknek egy teljes és gazdag életről.

Tudjuk, hogy bebeszélték nektek, hogy mi gyűlölünk benneteket, és legtöbben hisztek is ebben. Ezért vitték keresztül fanatikus aktivistáitok, hogy alkotmányainkat úgynevezett törvényekkel a „gyűlölet ellen" fölvizezzék, és csak azért hozták őket, hogy nektek előjogokat biztosítsanak. Őszintén szólva: Nem gyűlölünk benneteket. Gyűlöljük hazugságaitokat és alapvető becstelenségeiteket. A sok szégyenletes tevékenységeteket gyűlöljük. Gyűlöljük, ahogy egységesen, népi és vallási közösségként erkölcstelenségeteket akarjátok ránk kényszeríteni, gyűlöljük az etikai értékek nálatok tapasztalható teljes hiányát, furcsa, avítt világnézeteteket. Gyűlöljük, mikor munkánk gyümölcsén hizlaljátok magatokat, és azzal dicsekedtek, hogy mindez a ti munkátok eredménye. És egész különösen utáljuk, amit gyerekeinkkel tesztek. A felsoroltak mindennél jobban rombolják a lelküket és ezzel a jövőjüket is.

Ezért hadd mondjuk el nektek: Tűnjetek el az életünkből. Hagyjatok minket egész egyszerűen békén. Hiszen olyan intelligensek vagytok, magatokat toronymagasan fölöttünk állóknak hiszitek, és meg vagytok győződve arról, hogy Isten saját népe vagytok. Mutassátok hát meg, hogy mit tudtok, amikor önerőtökből életképes államot hoztok létre, mert az izraeli parazitaállam nyilvánvalóan, nem ilyen. Ha elvonultok, vigyétek magatokkal az aranyat és gyémántokat, melyeket olyan szorgalmasan összegyűjtöttetek. Nincs rájuk szükségünk. Cseréljük ki kulturális javainkat: Ti veszitek Picassoitokat, Oldenbourgjaitokat, Rothkoitokat, Warholjaitokat és Epsteinjaitokat és értük adjátok vissza Rembrandtjainkat, Tizianoinkat, Dürereinket, Holbeinjeinket és Michelangeloinkat. Korrekt üzlet! Ti visszakapjátok, amit kedveltek, és mi visszakapjuk, aminek szívünk örül, olyan műremekeket, melyek vágyainkat tükrözik és igényeinket kielégítik. Képzeljétek el, a tiétek lesz az egész nagyszerű, absztrakt művészet, holocaust emlékműveitekkel együtt! Ez biztosan boldoggá tesz benneteket! Őszinte kívánságaink kísérnek benneteket, és szentül megígérjük, nem háborúzunk ellenetek és nem kívánunk részt abból a jólétből, melyet remélhetőleg saját erőtökből teremtetek meg!

NYÍLT LEVÉL A HÁBORÚS BŰNÖS GEORGE BUSH-HOZ

„A Keresztények könyveit nem szabad megmenteni a tűztől, hanem el kell égetni."
A Babiloni Talmud, a zsidó vallás legszentebb könyve, Shabbat 116a

Bush Úr!

Jó lelkiismerettel nem nevezhetem „elnökömnek". A meg nem érdemelten adott tisztelet, mint meleg hányadék akadna torkomon. – Tisztelem a címet, de Önt nem – és egyetlen tisztességes amerikai SEM. Nemcsak magas hivatalára hoz szégyent, hanem az Alapító Atyák álmait is lealacsonyítja. Ön nem szavahihető, ön hitszegő és elárulja hazánk tisztességes embereit. Már most felejtse el azt a badarságot, hogy levelem tiszteletlen; ELŐSZÖR MÉLTÓnak kell bizonyulni a tiszteletre, hogy a kritika „tiszteletlen" lehessen.

Ön megszegte elnöki szent esküjét. „Ünnepélyesen fogadom, hogy az Egyesült Államok Elnökeként hűen töltöm be hivatalomat, és legjobb tudásom szerint óvom, őrzöm és védem az Egyesült Államok Alkotmányát. Isten engem úgy segéljen." Nagyon hasonló esküt tettem – de Önnel ellentétben, ÉN hű maradtam eskümhöz. „Ellenség" MINDENKI lehet – mind KÜLFÖLDI (halálos ellenségünk Izrael), mind HAZAI (Ön és titkos szövetségesei, az Izrael-hű, újszövetséges árulók).

Felháborító istenkáromlásaival és számtalan ártatlan szadisztikus meggyilkolásával – főleg a gyerekekével – gúnyt űzött Istenből. Viselt dolgai alapján a szentírási „malomkövet érdemli nyakába, és tengerbe vele". Ön kivételesen kegyetlen és gonosz szörnyeteg (bizonyosan nem érdemli meg, hogy „EMBERNEK" nevezzék) – minden hájjal megkent hazudozó és Bibliai mértékkel mért álszenteskedő.

A történelem végül nemcsak az Egyesült Államok leggonoszabb elnökének kiáltja ki MAJD, hanem a történelmi IDŐK egyik leggonoszabb emberének is! Mialatt Ön kisiskolásként a milliomosok kiváltságos életét élte, én harci egységeket képeztem ki a második világháború óta a legkeményebb háborús krízis idején. Legtöbbjük – ezret meghaladó számban – tisztességes fiatal katona volt – nem modernkori civil gyilkosok, akik lelkiismeret nélkül elvégzik Ön helyett a piszkos munkát, mert Ön azt mondja nekik, hogy Isten a MI oldalunkon áll – micsoda istenkáromló arrogancia!

Ahogy a Krisztus Urunk által példaként állított keresztény hitet és magaviseletet kigúnyolja, az olyannyira visszataszító, hogy tudnia kell, milyen sorsra jut a másvilágon. Az, hogy semmi bűnbánatot nem mutat azokért a kimondhatatlan háborús bűnökért, melyeket szerencsétlen ártatlan civilek ellen követett el, megpecsételte sorsát a pokolban – ahol MAJD az örökkévalóságot tölti. Isten szemében biztosan különösen utálatos, hogy DIREKT kifejezetten vészterhes hadifegyvereket vetett be a civil lakosság ellen – olyan kegyetlen dolog, hogy még a második világháborús német hadseregnél sem találjuk, hogy nyugodt lélekkel, ilyen undorító dolgokhoz folyamodtak volna védtelen civilek ellen – különösképpen csapdába esett vagy menekülő emberek ellen nem.

Isten megvetése és nevetség tárgyává tétele – esküdözve, hogy Ő – a Béke Hercege – parancsolta a számtalan fegyvertelen férfi, nő és gyermek legyilkolását – ez a történelemben példa nélküli blaszfémia. Az eljövendő generációk szidalmazni fogják – párját ritkító árulásáért és gyilkosságaiért. A 9/11 összeesküvés IGAZSÁGA MAJD napvilágra kerül, és imádkozom – szerte a világon a sok millió szabadságszerető emberrel együtt, hogy ítéljék el és akasszák fel, mint többrendbeli bűnözőt, mert teljes bizonyossággal mondhatjuk, hogy az.

Hogy MERÉSZELI megsérteni jó hírnevemet és a számtalan többi IGAZI hazafiét, akik Istenszeretetük és hazaszeretetük miatt késlekedés nélkül harcba szálltak – „árulót" illető sértésekkel – amikor Ön EGY TELJES NEMZETET ELÁRULT! Bush úr, én veterán vagyok – és a rosszul működő, inkompetens és alulfinanszírozott Veteránügyi Hivatal (VH) kórházi ügyintézésének részese. Kiderült, hogy nem kaphatom meg az orvosom által javallt gyógyszereket. Megkérdeztem, hogy a VH miért NEM biztosítja ezeket az életmentő gyógyszereket. A válasz? Mert „drágábbak, mint más hasonló gyógyszerek". A „hasonló helyettesítő" gyógyszerek valamelyikétől beteg lettem, és több hónap kellemetlenségbe került nekem, míg ez kiderült.

Más szóval – az ÉN kormányom – a FÖLD leghatalmasabb és LEGGAZDAGABB nemzete – MEGENGEDHETI magának – az ÖN PARANCSÁRA – hogy a leginkább halálos és legtöbb gyötrelmet okozó fegyverzetet – különleges légihídon, ami a mi nehezen megkeresett dollárjainkból sok MILLIÓBA került – elküldje a zsidóknak – azért, hogy még TÖBB civilt ölhessenek meg – ÚGY, HOGY ÖN TELJESEN TISZTÁBAN VAN AZZAL, HOGY KÜSZÖBÖN ÁLL A TŰZSZÜNET! Nincs igazam, „háborús bűnös mészáros úr"?

DE – a csekélyke összeget a VH ellátására nem engedélyezi, hogy a veteránok megfelelő orvosi ellátást kaphassanak. Hogy a dolgok még nehezebben menjenek – Ön – Gyermek gyilkos úr – felhatalmazta ezt a gonosz kormányt, amit Ön irányít – hogy pénzt vegyen le a nyugalmazott katonának járó, szerény 930 dolláros csekkemről – ami egyetlen hivatalos jövedelmem. Miért rabolják meg járandóságomat? Mert nem fizettem a FELBONTATLAN és FELHASZNÁLATLAN gyógyszerekért, amik megbetegítettek – és amiről számtalanszor megpróbáltam a VH-t értesíteni – DE senki sem fogadja a hívásokat, és vissza sem hívnak. A VH küldött nekem egy levelet, mintha a Gestapo lenne, én pedig az Állam paraszti szolgája – kijelentve, hogy panaszomra NINCS orvosság. Tőlem ŐK felvilágosítást NEM kértek, szükségük sem volt rá, és NEM kívántak velem kapcsolatba kerülni.

Mivel nyilvánvaló, hogy a VH nem fog segíteni – megtakarított pénzemet kell arra fordítanom, hogy megvegyem gyógyszereimet – évi több ezer dolláros költség. HÁLÁS köszönet, hogy így „törődnek" velünk, veteránokkal.

Egyébként – Mivel soha sem alacsonyodna le odáig, hogy egy közember levelét elolvassa – és Gestapo ügynök olvasói valószínűleg, azt feltételeznék, hogy egy balos, liberális, elégedetlen demokrata vagyok, nemde? – Nincs annyi ősz hajszála, hogy engem erkölcsre oktasson;

Hát TÉVEDÉS! Nem csak hogy IGAZI REPUBLIKÁNUS vagyok – de a republikánusok republikánusának neveznek. Kétszer szavaztam Önre – sok éves Republikánus Nemzeti Bizottsági tagsággal rendelkezem. Kormánya annyira mocskos és gonosz, a háborúra uszító Rumsfeldtől a gyűlölet papnőjéig, Rice-ig, hogy IGAZI keresztény, vagy tájékozott és erkölcsös amerikai NEM támogathatja imperialista, kapzsi és haszonleső háborúgerjesztését független nemzetek ellen, akik nekünk semmit sem ártottak.

ÖN – URAM: az elvek embere, aki egy korábbi szövetségest ellenséggé tett! Az Egyesült Államoknak a Közel-Keleten nem volt ellensége, amíg a rasszista, világi, keresztény-gyűlölő álságos állam, Izrael létre nem jött. Az a pokoli hely ennek az országnak HALÁLOS ELLENSÉGE, és annak az országnak gonosz és élősködő népe tette ezt az egykor nagyszerű országot morálisan rothadt holttestté!

Egy gyors kérdés – háborúra uszító úr. Melyik az az EGYETLEN ország a földön, amely – 1941. decembere óta – SZIGORÚAN DEFINÍCIÓ szerint – az Amerikai Egyesült Államok ellen HÁBORÚS CSELEKEDETET követett el? – indokolatlanul, kegyetlenül és szadista módon legyilkolta atyáink több mint KÉTSZÁZ fiát, testvérét és szomszédját? De természetesen ez „RENDBEN" volt – amenynyiben a gyilkosok az „önmaguk-választottak". Sikerült megérteni? Egy másik. Melyik az az EGYETLEN Közel-Keleti ország, amelynek VALÓBAN HATALMAS és TÉNYLEGES fegyverarzenálja van IGAZI tömegpusztító fegyverekből – ÉS amely NYÍLTAN megfenyegette/megzsarolta Amerikát, hogy NEM késlekedik azokat ellenünk bevetni, ha a továbbiakban nem kezdünk ÉS TÁMOGATJUK az Ő ellenségeik – NEM A MIENK – elleni háborúkat?

ÖN és egyedül ÖN a felelős, hogy NEMCSAK AMERIKÁT, de az EGÉSZ VILÁGOT egy értelmetlen konfliktusba keverte, amelynek a vége csak világméretű és borzalmas halálesetekkel járó kataklizma és rombolás lehet, olyan, amit e világ még soha sem látott. NAGYON szorgalmasan dolgozott azon, hogy az Antikrisztus szerepét magára ölthesse – nem tudok gonoszabb és álságosabb világvezetőt elképzelni.

Egyre jobban féltem gyermekeimet és unokáimat, és imádkozom a napért, amikor megszabadulunk a fajtájabeli kapzsi és erkölcstelen szörnyetegektől. Felnőttkoromban eddig soha nem voltam tanúja annak, hogy valaki ennyire szadista módon gonoszul és örömmel venné kiszolgáltatott és ártatlan áldozatainak mérhetetlen szenvedését.

A megbocsátás isteni dolog – mondják. Talán Krisztus majd megbocsát Önnek – én azonban nem. Hazámat Ön a pusztulás szélére vezette az általam valaha is megismert legperverzebb – legkegyetlenebb – legistentelenebb – legszadistább – és legkártékonyabb nép iránti bizarr, szolgalelkű hűségével. EZEK az állatok azok, akik Krisztust megölték. SEM mentalitásuk, SEM viselkedésük nem változott kétezer év alatt – csak neveik. ÉS – én MAJD emlékeztetem, hogy Urunk szerint – ezek az emberek viperák, álszentek és farizeusok – és a sátán fiai.

Ha olyan elcsépelt, bárgyú sértéseket támadna kedve használni, mint hogy „antiszemita" vagyok, akkor jobb, ha ezt Krisztusnak is felrója – mivel én csak a hírnök vagyok – aki az Ő Szentírását idézem az Új Szövetségből. Egyszerű földi halandó vagyok és nem méltó efféle hatalomra – lennék csak képes – pokolra kárhoztatnám, az örökkévalóságra a sok szenvedésért és halálért, amit Urunk nevében Ön okozott. Személyes szenvedéseim, amelyekért KÖZVETLENÜL ÖN a felelős, csak csepp az ön által elrendelt és jóváhagyott könnyek tengerében. SOK ártatlan vér tapad kezéhez.

A legmélyebb undorral,
Joe Cortina
– apa – veterán – hazafi és keresztény
(Crescent and Cross)
Ford.: Parragh Mónika

Patrick J. Buchanan

AZ UNIÓ ÉLETKÖZÉP-VÁLSÁGA

A Rómában, 1957 márciusában Európai Gazdasági Közösségként, vagy Németország, Franciaország, Olaszország, Belgium, Hollandia és Luxemburg Közös Piacaként született Európai Unió 50. születésnapja haloványra sikeredett.

Érthető módon. Mert habár az Unió már 27 országot felölel és az Egyesült Államokéval egyenértékű gazdasággal dicsekedhet, mégis olyan, mint egy középkorú ember, aki pályáját már befutotta.

Az Unió születésnapi ünnepsége további bizonyítékát adta, ha egyáltalán kellett, hogy nincs olyan nemzetközi szervezet, amely kicsikarhatná az országok szeretetét és hűségét. A Világkormány a vezetőrétegek olyan víziója, amit egyetlen hazafi sem fog magáénak tekinteni. Sok ezren haltak meg Lengyelországért, Olaszországért, Angliáért és Németországért. Ki menne tűzbe az Európai Unióért?

Az Unió Bajnokai azt állítják, hogy Európa békéjének megőrzése az Unió nagy vívmánya. „60 év béke azt jelenti, hogy az Unióról, mint a háború elleni bástyáról kialakult képnek egyre gyengébb a visszhangja" – mondta *Jose Manuel Barroso*, az Európai Bizottság (a Brüszszelben székelő végrehajtó hatalom) feje.

Nem szeretnék Barrosoval tiszteletlen lenni, de Európa biztonságát és békéjét nem az Unió biztosította. A Vörös Hadsereget Amerika tartotta vissza az Elbánál és a Rajnánál. Nyugat-Európát Amerika mentette meg a magyarok 1956-os, a csehek 1968-as és a lengyelek 1981-es sorsától. A brit és francia gesztenyét az 1990-es években Amerika kaparta ki a Balkánon.

A német-francia barátság államférfiak műve, ám ugyanakkor Franciaország 1940-es vereségéé és Németország 1944-45-ös romba döntéséé is az amerikai, brit és szovjet hadseregek által.

Az Unió 50. évfordulójával legalább annyi kérdés került felszínre, mint amennyi gratuláló távirat érkezett. Quo vadis? Merre tart Európa?

A kereskedelmen kívül miről szól az Unió? Európa stratégiailag miért olyan tehetetlen? Mi történt a földrésszel, amely a történelem küzdőtere volt?

Egy a *Washington Times* által kiadott közvélemény-kutatás szerint a 27 tagállam állampolgárainak még fele sincs pozitív véleménnyel az Unióról. A briteknek csak 28%-a van jó véleménnyel róla, és csak egyharmada gondolja, hogy az EU-tagság Nagy-Britanniának jó.

Miután a *Giscard d'Estaing* volt francia elnök vezette bizottság alkotmányt írt, ami az Uniót az „Európai Egyesült Államok" felé vezető útra állította volna, Franciaország és Hollandia ezt leszavazta. „Az arctalan brüsszeli bürokratákra" (ahol az Európai Bizottság székel) erősen neheztelnek.

Amint a franciaországi és hollandiai szavazatok mutatják, az európai egység öregedő szövetét kikezdte a nacionalizmus. Az Unió még csak nem is nagyon demokratikus. *Giscard* újabb szavazást követel, mert – mint mondja – a franciák „nem értették meg a dolgot". Újra és újra kell szavazniuk, amíg végre megértik. Ez egy olyan elit lágy zsarnoksága, amely jobban tudja a népnél, hogy annak mi a legjobb.

Európában sokan tiltakoznak újabb tagok, különösen a 70 milliós iszlám Törökország felvételéről szóló tervek ellen, amely hamarosan népesebb lesz, mint Németország. Ez egy további kérdést vet fel.

Egyetlen EU tagállamban sincs annyi honi születésű, amennyi lehetővé tenné, hogy az Unió jelenlegi formájában megmaradjon.

Európa jóléti államaiban nem születik annyi gyermek, amely pótolná az öregedő és csökkenő népességet. Így Nyugat-Európa jóformán minden nemzetét bevándorlók árasztják el – a Mahgrebből, a Közel-Keletről, Dél-Ázsiából vagy Afrika Szaharától délre fekvő vidékeiről.

Ám, amikor feltették a kérdést, hogy „hazám sokat köszönhet-e a bevándorlóknak", az Unió polgárainak csak 40%-a felelt igennel. A bevándorlókkal szembeni ellenséges érzések Kelet-Európában a legerősebbek. Öt magyarból, csehből, észtből, lettből és szlovákból egy sem gondolja, hogy a bevándorlás jó lenne hazájának. Azok akarnak maradni, akik, és azt akarják, hogy hazájuk is az maradjon, ami volt.

Amikor az ünnepség házigazdája, *Angela Merkel* kancellár, készített egy „születésnapi lap" tervezetet, a *Berlini Deklarációt,* még az is ellenérzéseket keltett és nézeteltéréseket szült.

Néhány nemzet ellenkezett, hogy új alkotmányról egyáltalán szó essék. *Vaclav Havel*, a Cseh Köztársaság részéről, a Nyilatkozatot „*Orwelli Eurobeszédnek*" nevezte. Lengyelország kifogásolta, hogy nem esik szó a kereszténységről, mint Európa szülőanyjáról. XVI. Benedek pápa felrótta, hogy nagy hiba a kereszténység útjáról letérni. A krisztofób francia elit megint felülkerekedett.

Amit az Unió gyengélkedése mond nekünk, azt a hazafiak már tudják. *A demokrácia és a szabad piac nem minden. Száraz iratokból bármily ékesszólóak is, elvont gondolatokból bármily szépek is, nem lesz nemzet. Egy népet, nemzetet egyedi történelme és öröksége, nyelve és irodalma, dalai és történetei, hagyományai és szokásai, vére, földje és az emlékek rejtelmes húrjai tesznek azzá ami.*

Az Unió papírforma szerint létezik, agyszülemény. Egy nemzettel ellentétben se szíve, se lelke. Ha és amikor pedig majd valami kibékíthetetlen vita folytán történelemmé válik, sokan talán sajnálni fogják, de sírni miatta kevesen.

Ford.: Parragh Mónika

A MI SAJTÓNK

Ezúttal olyan témáról lesz szó, ami mindannyiunknak közös ügye, vagy legalábbis az kéne, hogy legyen: a nemzeti sajtó, vagyis a mi sajtónk sorsáról. Bevezetésként had idézzem egyik legnagyobb szellemi elődünk – Marschalkó Lajos – több, mint negyven évvel ezelőtt papírra vetett gondolatait, amelyek annakidején **Elérhetetlen álom** címmel a kanadai **Összetartás** c. emigrációs lap 1961. szeptemberi számában láttak napvilágot.

„Most szeptemberben van negyvenedik éve annak, hogy mint fiatal újságíró-süvölvény, 18 éves fejjel, zsebemben néhány rossz verssel átléptem a debreceni FEHÉR ÚJSÁG küszöbét. Negyven év után be kell vallanom: eltévesztettem a lépést. Nem a Fehér Újság szerkesztőségébe kellett volna belépnem, hanem a szabadkőműves páholyba, vagy valamelyik liberális lap redakciójába. Ma milliomos lennék!

A Fehér Újság, amely azt jelentette, hogy nem Vörös Újság, különös elkötelezettség, fehér-hollói ritkaság volt Szamuelly és Korvin-Klein terrorja után. Új világ, de legalábbis egy új világ kezdete volt a román megszállástól alig-alig felszabadult, az erdélyi menekültek lakó-vagonjaitól és 10.000 zsidótól megszállott Debrecenben. Ezen a picinyke támaszponton, a Varga utca 12. szám alatt egy új korszak bontotta szárnyait országfoglalásra. Reverenda nélkül, tollas kalpagjával és bőrkabátjában megjelent olykor a laptulajdonos: Páter Bónis Arkangyal, aki Nyugat-Magyarországon vezényelte a felkelő seregeket. Ott volt Puskás Jenő, a feledhetetlen tanítómester, aki Fischer-Colbrie kassai püspök lapjától a civis városba sodortatván új világot, új harcot hirdetett a liberális, szabadkőműves uralom alá tévedett legmagyarabb város közepén. Besántikált a szerkesztőségbe dr. Liszt Nándor, a nagy és tisztalelkű katolikus költő, aki, mint humorista is véres gúnnyal tudta gyilkolni a bolsevikokat, a szabadkőműveseket, hadicsalókat és az „oláh szekereket", t.i. azokat a hölgyeket, akik a megszállás alatt román tisztek szeretőivé váltak. A Keresztény Nemzeti Liga alakulása alkalmával egyszer egy ősz püspök, Prohászka Ottokár nyitotta ránk az ajtót, máskor egy szolgálatonkívüli vezérkari kapitány: – Gömbös Gyula.

A múlt múlt marad, mert elmúlt, de abban a kis Varga utcai üzlethelységben valamennyien letettük a szerzetesi fogadalmat a keresztény Magyarországnak és a magyar szegénységnek.

Ki törődött közülünk azzal, hogy a hónap elsejéjén nem kapja meg a fizetését? Hogy csak kínos nehézségek árán lehet előteremteni a másnapi megjelenéshez szükséges nyomdai költséget?

A keresztény-nemzeti sajtó és újságíró áldatlan sorsán szomorú szürke fonálként húzódott végig a szegénység, a nincstelenség. Míg a Szabolcsi-Weinstein Miklós zsidó lapjának 25 000 forintot adtak össze egy év alatt a nagyvállalatok és a bankok, addig vajon mit áldoztak a nemzeti szellemet megtartó keresztény-nemzeti sajtóra a magyar nagybirtokosok és a magyar vállalatok? A magyar arisztokrácia és középosztály jórésze szívesebben olvasta a Színházi Életet, mint a Függetlenséget, vagy az Összetartást. A Horthy-korszak „fenn az ernyő nincsen kas" intelligenciájának többsége egyrészt csodálta az una eademque nobilitast, amely a budai Goldbergerekkel és a gróf Bethlen Margitokkal együtt ragyogott a Kormányzó garden-partijain. Másrészt szolgalelkűségből a Pesti Naplóra, vagy a Pesti Hírlapra fizetett elő, elvégre abban írtak az Egységes Párt grófi és politikai nagyjai. A keresztény nagyiparosok és nagykereskedők jórésze pedig hirdetéseivel gondosan elkerülte a nemzeti sajtót. „Elvégre – kérlek alássan – nem tehetem kockára az egzisztenciámat. A zsidók megfojtanának." – mentegetőztek, mint egy fehérbőrű Csombé, aki tudja, hogy országa meghódított ország.

Természetesen, akkor is voltak apostolok és apostol-lelkű kisemberek, s egyedül és kizárólag nekik köszönhető a nyolcadik világcsoda: az 1920-1945 közötti magyar nemzeti sajtó, amely szegénysége, politikai, társadalmi hátrányai és mellőzöttsége ellenére Európa legnívósabb, legkomolyabb sajtójává vált. Hol voltak olyan népükért élő, haló, szociális és igazságérzetű nagy publicisták, mint Prohászka Ottokár, Milotay István, Kádár Lehel, vitéz Bajcsy-Zsilinszky Endre, Oláh György, Makkai János, Lendvai István, Pethő Sándor, később Kolosváry-Borcsa Mihály, vagy Hubay Kálmán?

Akadtak közülük, akik megfordultak és átfutottak az ellenkező oldalra? Sajnos, igen! De itt nem az emberi jellemben kell keresni a hibát. Hánynak kellett belátnia közülünk, hogy igazi szószéket a népért harcolni akaró magyarnak már csak az országhódító réteg, a GYOSZ, a Tébe, a nagykapitalisták és nagybirtokosok vészes szövetsége tud biztosítani a Zsilinszky Endréknek, Lendvai Istvánoknak és Pethő Sándoroknak.

S az akkori magyar társadalmi helyzet arculata rávetült az emigrációs magyarságra is. Akik megálltunk és megállunk az idők viharában, akik nem adunk fel semmit igazságunkból, elveinkből, most is csak névtelen apostolokra, a kisemberekre, a lelkükben hű magyarokra támaszkodhatunk, a könyv- és lapcsinálás, s a magyar nemzeti gondolat fenntartása terén.

Legalább száz dollármilliomos amerikai magyar hallgat, ha nemzeti szellemű újságok, könyvek megvásárlásáról lenne szó. A magyar nemzeti emigráció hovatovább ott tart, hogy Tollasok, dezertáló csendőrtisztek neo-demokratizmusát és neo-hazafiságát tömi dollárjaival. De kinek jutott eszébe amerikai, vagy kanadai előadó-körútra meghívni egy dr. Málnási Ödönt, Fiala Ferencet, Ráttkay Kálmánt, vagy Alföldi Gézát, Mattyasovszky Kornélt? Mi bizony úgy látszik rosszabb magyar újságírók vagyunk, mint az Ignotusok, Aczél Tamások, vagy Tollasok, mert nekünk nincs módunkban eljutni a bázeli, vagy bécsi nagykönyvtárig, ha egy nemzetigazoló adatot szeretnénk kiásni. Amíg a keresztény nemzeti jobboldal pénzén is vidáman röpdösnek Kanadától Buenos Airesig a világhódítók Free Europe-jának megtollasodott trójai falovai, a nemzeti újságírónak ma is gond a betevő falat és még az is, hogy egy telefont felszereltessen magának.

De hát itt nem magunkról van szó, hanem az ügyről, amelyet szolgálunk és szolgáltunk. Ha mi mind szűkebb és szűkebb körre szorulunk, mind szűkebb és szűkebb kör lesz a nemzeti gondolat hatóterülete is. A nemzeti lélekből mind nagyobb és nagyobb részt fognak leharapni a maguk számára a világhódítók, s azok magyar cselédei. Az egyéni sorson átvetül a Nemzetsors, s negyven év után egy kis jótékony rezignációval mondhatja el a magyar betű harcosa, de az Olvasó is:

Ha így megy tovább, akkor minden hiába volt!"

*****

Olvasva Marschalkó Lajos jó negyven évvel ezelőtt papírra vetett sorait, felmerül bennünk a kérdés: vajon mi változott azóta a nemzeti sajtó területén? Semmi! Sőt talán minden még rosszabbá változott.

Amikor majd negyedszázada, a nyolcvanas évek elején néhány csapnivaló írással zsebemben beléptem a nemzeti emigráció akkori fellegvárának számító Hídfő c. lap saarbrückeni szerkesztőségének ajtaján, én is másképpen képzeltem el sok mindent. Ez a szerkesztőség ugyanis nem volt más, mint a főszerkesztő, Fiala Ferenc privát lakása, ahonnan évtizedeken keresztül irányította az egykori legendás Hídfő, majd Új Hídfő körüli dolgokat.

Visszagondolva az elmúlt huszonöt évre be kell nekem is ismernem, hogy talán én is jobban tettem volna, ha valahova máshova lépek be. Ma már biztosan jobb anyagi körülmények között élhetnék.

De akkor, ott Fiala Ferencnél én is letettem a szerzetesi fogadalmat a nemzeti ideálok szolgálatának és a magyar szegénységnek. A különbség csak az volt, hogy ebben az időben a hontalanságba szakadt magyar újságírók már nem csak késve, hanem egyáltalán nem kaptak fizetést sziszifuszi munkájukért, sőt gyakran saját zsebükből kellett biztosítaniuk a lapok megjelenését, mivel az előfizetések ezt már nem tudták biztosítani. Így adódott, hogy Marschalkó Lajos, a 20. század egyik legnagyobb magyar nemzetpolitikai publicistája nappal egy hideg raktárban robotolt, hogy valahogy biztosítsa megélhetését, míg éjszakánként – sokszor már hulla fáradtan – ült neki, hogy papírra vesse azóta már klasszikussá vált remek cikkeit és könyveit. Fiala Ferenc pedig, mint Saarbrücken város alkalmazásában álló építészmérnök, akinek egykor tervezett épületei még ma is állnak, a nem kevés mérnöki fizetésének nem kis hányadát áldozta szinte folyamatosan arra, hogy a száműzetésben is megjelenhessen a magyar nemzeti gondolat, úgy újságok, mint könyvek formájában.

És sem Marschalkónak, sem pedig Fialának soha nem fordult meg komolyan a fejében, hogy a sanyarú körülmények miatt abbahagyják ezt az önemésztő munkát, mert nem csak egyszerű újságírók voltak, hanem népük elhivatott szószólói is, akiknek a magyar igazság és a magyar betű iránti elkötelezettsége és hűsége egy életre szólt. Mindhalálig.

De beszélhetnénk a nemzeti emigráció többi felejthetetlen harcosáról is, mint például Alföldi Gézáról, a lánglelkű költőóriásról, aki a múlt század negyvenes éveinek végén egy bajorországi kis faluból, egy tyúkól nagyságú "szerkesztőségből" indította útjára a Hídverők c. kéthetente megjelenő lapot, hogy 14 évi idegölő küzdelem után szinte földönfutóként tengesse öreg napjait a német állam szociális segélyéből. Az az Alföldi Géza, akinek verseit a nemzeti emigráció majd minden összejövetelén vagy ünnepségén neves színészek szavalták és akinek a verseit Szeleczky Zita még lemezre is rögzítette, annyit sem kapott a nemzeti emigráció tehetősebb hangadóitól, hogy végül legalább ne kelljen koldulnia. És ott volt Fabó László könyv- és újságkiadó, aki évtizedeken keresztül a saját zsebéből fedezte, hogy a hontalanság keserű kenyerén tengődő nemzethű szellemi óriásaink írásai ne csak a fiókban várják az enyészetet és jórészt neki köszönhető, hogy Marschalkó, Fiala és a többiek örök érvényű írásai megmaradhattak az utókor számára. Vagy ott volt Ujlaki Miklós, az emigrációs hungarista lapok szerkesztője és ragyogó cikkírója is, aki szinte egész életét a nemzeti sajtónak szentelte, amíg végül több szívroham következtében le nem kellet tennie fegyverét, a tollat.

Hát valahogy így nézett ki ez az emigrációs újságírás. Mert 1945-től kezdve tulajdonképpen megszűnt a nemzeti sajtó. Legalábbis abban az értelemben, ahogy az normális körülmények között valamikor működött, szerkesztőségekkel és kiadókkal, terjesztőkkel és lapárusokkal.

A magyar nemzeti újságírás valódi hőskora az emigráció időszakára tehető, ahol a 45 utáni bosszúhadjáratból élve kikerült és nyugatra menekült valódi tollforgatóink a szó szoros értelmében idealizmusból tartották életben azokat a lapokat, amelyekről ma már csak, mint legendáról beszélhetünk. A nemzeti emigráció önfeláldozó szellemi nagyságai csodát tettek. Méghozzá évtizedeken keresztül, s végül legtöbbször saját egészségük és egzisztenciájuk teljes feláldozásával.

Mert a magyarság – sajnos – soha nem ismerte fel igazán, hogy kik azok, akik valóban az ő érdekeiért küzdenek. Ahogy Marschalkó is írta, akadtak nem is kevesen a nemzeti oldalon is, akik az élet napos oldalára kerültek és könnyen megtehették volna, hogy egy számukra fel sem tűnő csekély anyagi támogatással végre biztosítsák legalább a magyar szellem legkitűnőbb harcosainak, hogy ne állandó nélkülözések között kelljen végezniük áldozatos munkájukat. Sajnos ezeknél a honfitársainknál az anyagi bőség nem párosult a szellemi bőséggel, ezért inkább önmutogató vitézi bálokra és hasonló értéktelen műhazafiságra pazarolták azokat a dollárszázakat és dollárezreket, amelyekből egy-egy lap megjelenését évekre biztosítani lehetett volna.

Mindezek ellenére a nemzeti emigráció olyan szellemi hagyatékot tett le a magyarság asztalára, amelyhez hasonló azóta sem született.

Aztán elérkezett az ún. rendszerváltozás és minden értelmes ember úgy képzelte, hogy most már lesz végre újra nemzeti sajtója a majd fél évszázadig csak a kommunista szennyirodalom és szennysajtó mocsarában tartott hazai magyarságnak.

Az elmúlt 16 év azt mutatja, hogy ez az elképzelés csak egy ábránd maradt, mert azóta sem tudott kifejlődni egy egészséges, valóban a nemzet érdekeit szolgáló újságírás, olyan tehetséges újságírókkal, akik ezt a hivatást végre újra rendes fizetésért végezhetik. Mert a liberális vagy neobolsevista lapok zúgtollnokaival szemben, akik napi nyolc órai hivatalos, jól fizetett állásokból hazudoznak, hamisítanak és rágalmaznak, a nemzeti gondolat önkéntes katonái önszorgalomból és idealizmusból végzik reménytelennek tűnő munkájukat, miután az élet valamely egészen más területén azért robotolnak reggeltől estig, hogy nekik, vagy a családjuknak meglegyen a betevő falatja.

Ez szégyen és gyalázat a magyarság azon részére nézve, amely bár még mindig elkötelezett híve a nemzeti ideáloknak, de ezek megtartásáért vagy megmentéséért egy lépést sem tesz.

A nyolcvanas évek végén vagy a kilencvenes évek elején hirtelen gomba módra jelentek meg újra a nemzeti szellemű sajtótermékek, hogy újra világgá kiáltsák a több, mint négy évtizedig elfojtva tartott nemzeti érzést. De hol van ma már a Szent Korona, a Magyar Feltámadás, a Kötött Kéve vagy a Hunnia és a többi nagyreményű, és az elején valóban sokak által olvasott lapok? A magyarság közömbössége miatt elfújta őket az idők szele. Útközben, hivatásukat be nem töltve, a már felvázolt okok miatt sorra be kellett szüntetni a kiadásukat.

Hol vannak ma már az egykori nemzeti emigráció lapjai? Önfeláldozó szerkesztőik és kiadóik halálával egyidőben végleg eltűntek, mert néhány kivételtől eltekintve nem volt senki, aki átvette volna a stafétabotot.

A Szittyakürt – mint valami fehér holló – túlélte az emigrációs sajtó nagy pénztelenségének süllyesztőjét és ez év márciusában hazatért, sőt újra havonta jelenik meg. De nemrég a több évtizedes hiábavaló küzdelem után az érdektelenség miatt Tóth Judit is kénytelen volt végleg beszüntetni a HAZÁNKÉRT című, valóban a nemzeti gondolatnak elkötelezett és gondosan szerkesztett lapjának kiadását. Ma már csak az Internet segítségével tud üzenni a magyarságnak. A Zas Lóránt szerkesztésében és kiadásában még létező Magyarok Vasárnapja az egykori kétheti megjelenéstől mára kényszerből negyedévi lappá változott.

Ezzel aztán a nemzeti emigráció sajtójának története végleg lezártnak tekinthető.

De otthon sem más a helyzet. A normális körülmények között megjelenő és valódi szerkesztőséget is magának mondható, sőt munkatársait megfizetni tudó lapokat a legnagyobb jóindulattal is csak álnemzetinek tudjuk elfogadni, amit ők aztán már számtalanszor bebizonyítottak. A Magyar Nemzet az álnemzeti FIDESZ szócsöve, ugyanúgy, mint a jobb időket megélt Demokrata. Az anyagi juttatások kedvéért itt hétről hétre csak a már hányingert okozó Orbán-kultusz ismétlése folyik, közben a FIDESZ asszisztálásával a reneszánszát élő judeobolsevista bűnszövetkezet gyarmatosította az országot.

A nemzeti megújulás egykori zászlóshajója, a Magyar Fórum is rég túl van már fénykorán. Mára már csak egy kétszázalékos párt egyre szűkebb látókörű és szűkebb táború családi vállalkozásává apadt.

Az újabban alapított és kezdettől fogva állandó anyagi gondokkal küszködő kisebb lapokról most ne is beszéljünk, mivel az elmondottak ismeretében sorsuk szinte már indulásukkor megpecsételődött. Balla Gábor Magyar Oldal c. lapja a szerkesztő és kiadó legnagyobb erőfeszítése ellenére sem tud támogatók hiányában huzamosabb ideig létezni, míg a negyedik évfolyamába lépő FRONT c. lap megmentésére épp ezekben a napokban történik kísérlet.

Pedig micsoda szükség lenne egy sokszínű nemzeti sajtóra, ahol az egyes szerkesztők nem egymásra acsarkodnának, hanem az árnyalatnyi különbözőségek ellenére a közös cél érdekében küzdenének.

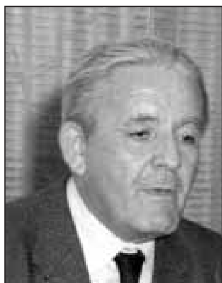
Ehhez azonban mindenekelőtt az kellene, hogy a magyarság végre felismerje és hathatósan támogassa legalább azokat a lapokat vagy könyvkiadókat, amelyek önerőből már eddig is bizonyították, hogy a nemzet valódi érdekeit szolgálják. Mert sajnos nem kevés azon honfitársaink száma, akik az Árpád-sávos zászló lengetése mellett, több évtizedes beidegződésből, vagy félelemből – vajon mit szól a szomszéd, ha megtudja? – a nemzeti sajtó támogatása helyett továbbra is a Népszabadságot járatja.

Nyugodtan kijelenthetjük: ha nem lennének magukat feláldozó, önzetlen idealisták, akkor ma már az a gyér nemzeti sajtó sem létezne, ami még egyelőre eljut az olvasókhoz. És ha ez a maradék is megszűnik, akkor a magyarságnak is előbb vagy utóbb, de végleg befellegzett.

Több, mint negyven évvel Marschalkó Lajos idézett írásának megszületése után mi is keserűen elmondhatjuk:

Ha így megy tovább, akkor minden hiába volt!

Dobszay Károly

Tudós-Takács János

A FELTÉTEL NÉLKÜLI MEGADÁS

(Gondolatok május 9-én)

A feltétel nélküli megadás szerencsétlen gondolata, amely nagymértékben hozzájárult a második világháború meghosszabbításához, 1943. január 1-jén, Casablancában született. Churchill és Roosevelt a szilveszteri mámor hatása alatt, Újév hajnalán, külön fürdőszobáikból fürdés közben egymásnak kiabálva találgatták (félig-meddig viccesen), hogy milyen feltételeket szabjanak majd a háború végén a legyőzötteknek. S eközben Rooseveltnek eszébe jutott az amerikai Észak-Dél háború végén alkalmazott formula, s immár a maga részéről komolyan így kiáltott fel: „Feltétel nélküli megadás!" S ezt Churchill tréfának tekintve lelkesen fogadta: „Nagyon jó formula! Kitűnő!"

S ugyanazon a napon, a délutáni órákban rendezett sajtókonferencián – Churchill legnagyobb meglepetésére – Roosevelt megismételte a sajtó képviselői előtt a hajnali alkohol-mámorban fogant formulát: kijelentette, hogy a szövetségesek a tengelyhatalmak részéről csak feltétel nélküli megadást fogadnak el. S Churchill, hogy ne keltse azt a látszatot, hogy ellentétek merültek fel a szövetségesek között, egy szó ellenvetés nélkül helyeslőleg elfogadta a Roosevelt által deklarált nyilatkozatot.

Két felelőtlen politikus át nem gondolt szeszélye milliók szenvedését hosszabbította meg, hiszen ezek után eleve biztosra lehetett venni, hogy a 80 milliós Németország nem fogja magát önként kiszolgáltatni egy olyan ellenség kényekedvének, amely az immár 1 éve tartó éjjel-nappal ismétlődő terrorbombázásokkal nemcsak sivár temetővé, romhalmazzá változtatta azt, amit az európai kultúra évszázadokon át alkotott, hanem az erkölcs törvényeinek hadat üzenve a polgári lakosok – főleg nők és gyermekek – százezreit pusztította el! Ilyen körülmények között egy nép, amely egyébként sem hajlamos a demoralizálódásra, bármilyen reménytelennek látszó körülmények között is folytatja a harcot, hisz tudja, hogy fegyverletétel esetén semmi jót nem remélhet…

A háború utáni propaganda természetesen úgy állította be, hogy a tengelyhatalmak vezető politikusai voltak a felelősök a háború meghosszabbításáért, és számos magyar politikust is ilyen váddal végeztek ki. Pedig annak az oka, hogy még két és fél évig tartott az európai háború, elsősorban a casablancai hírhedt nyilatkozat volt, amelyet a Szovjetunió csak egy félév elteltével, a kurszki csata után írt alá…

Amikor 1945. május elején – Hitler halála után – az újdonsült német államfő, Dönitz a fegyverletételi javaslatával elküldte megbízottait a szövetségesekhez, az a szándék vezette, hogy néhány nap haladékot nyerjen, s ezalatt a német hadsereg nagy részét nyugati irányba tudja mozgatni, hogy minél több német katona megmeneküljön a szovjet hadifogság földi poklától, s ugyanakkor a szovjet csapatok elől menekülő nagyszámú német polgári lakos is nyugatra tudjon érni. Ezért adott engedélyt Jodl tábornoknak, hogy 1945. május 7-én aláírja Németország fegyverletételét a nyugati szövetségesek képviselői előtt.

Sztálin azonban ezzel nem elégedett meg. Azt követelte, hogy a fegyverletétel diplomáciai aktusát az általa elfoglalt Berlinben megismételjék. Így került sor 1945. május 8-án kevéssel éjfél előtt a romhalmazzá változtatott Berlinben a fegyverszünet aláírásának megismétlésére. A német aláíró ezúttal Keitel tábornagy volt, aki meglepve tapasztalta, hogy a győztesek részéről nemcsak az angol, amerikai és szovjet megbízottak vannak jelen, hanem a már 1940-ben a Németország által legyőzött Franciaország képviselői is! Csodálkozásának hangot is adott. A győztes hatalmak megbízottai közül senki se válaszolt erre. Nem is válaszolhatott, hiszen Franciaországnak semmi joga nem volt a győztesek között helyet foglalni (majd később Németország megszállásában és a nürnbergi perben részt venni), hiszen az 1940-ben legyőzött Franciaország ezt követően sohasem üzent hadat ismét Németországnak, csak De Gaulle csapatai – korlátozott erőkkel – vettek részt a második világháború befejező szakaszában. De ilyen körülmények között – hadüzenet nélkül – a francia harcosok jogi szempontból a partizánokkal egyenértékűek voltak, s a korábbi szokásjog szerint az ilyenek sohasem lényegülhettek volna át reguláris harcosokká, pláne diplomatákká…

De nem válaszoltak a győztes hatalmak képviselői Keitel további szavaira sem, amelyet a fegyverszüneti okmány aláírása után mondott. Keitel akkor arról beszélt, hogy a nagylelkű győztesek meg szokták becsülni a hősiesen küzdő ellenséget, és a győzelem után nem alázzák meg. Így tette Németország – mondta Keitel – 1940 júniusában Franciaországgal, s ezt várja el most a saját népe számára a mostani győztesektől.

De ezek a győztesek nem a béke, a megbékélés szándékával ültek le a győzelem asztalához. Egyedüli cél a legyőzöttek megalázása, szellemi-erkölcsi megtörése volt. Az Atlanti Charta egykori aláírói, akik azt ígérték, hogy a háború befejezése után nem lesznek területi változások, most a versailles-i békénél is súlyosabb területi változásokat hajtottak végre erőszakkal Európában. Azt ígérték, hogy minden nép számára biztosítják az önrendelkezési jogokat – és Kelet-Európát kiszolgáltatták a Szovjetnek, és Németországtól még az állami lét jogát is megtagadták 4 éven keresztül…

1945. május 9-ét azóta minden évben a „Győzelem Napja" címén megünneplik a tengelyhatalmak legyőzői, s az ilyen ünnepségeken hosszú éveken át Franciaország is képviseltette magát. Csak három és fél évtized elteltével jelentette ki Mitterand elnök azt a felismerését, hogy Franciaországnak ezen a napon nincs mit ünnepelnie, hisz valójában nem győztes, mert nem érte el a háborús célját…

1945. május 9-én nem a béke köszöntött Európára, hanem elszabadult a bosszúállás pusztító démona. Azóta sincs igazi béke a világban. A koreai, vietnámi, afganisztáni és iraki háborúk csak a jéghegy csúcsát jelentik: valójában 1945. május 9. óta egyetlen napig sem volt béke a világban. Mert nem akkor fejeződik be a háború, amikor az egyik fél kiüti a fegyvert a másik kezéből, hanem akkor, amikor megoldják azokat a problémákat, amelyek miatt a háború kitört. Mert csak akkor lesz béke a lelkekben, amikor mindenki megkapja azt, ami neki a természettől fogva – pusztán emberi mivolta miatt – jár…

A második világháború – okaiban, csírájában – valójában akkor kezdődött el, amikor Versailles-ben és Trianonban aláírták 1919-ben, illetve 1920-ban az első világháborút lezárni kívánó hírhedt egyezményeket, amelyek mérhetetlenül igazságtalanok és politikailag is irreálisak voltak. S mivel a második világháború után újra elkövették a korábbi hibák nagy részét a győztesek, ezért voltaképpen a mai napig nem ért véget a második világháború…

A keresztény, nemzeti gondolkodású ember józanésszel nem akarhat mást, mint az igazi békét, de azt a békét, amely nem puszta fegyvernyugvást, nem a temetők halotti csendjét jelenti, hanem azt az állapotot, amely minden népnek biztosítja az élethez és a fejlődéséhez, jellegéhez méltó, élethez való jogot. És a betlehemi éjszakában 2000 évvel ezelőtt az angyalok éneke meghirdette az igazi béke feltételét: „Dicsőség a magasságban Istennek, és béke a földön a jóakaratú embereknek." Igazi béke csak akkor lesz a földön, amikor az emberiség a felvilágosodás által hirdetett autonómia hamis eszményétől elfordulva megtalálja Isten felé az utat, alárendeli magát a Tízparancsolatnak és a természetjognak, ami nem más, mint az isteni örök törvényben való részesedés, és akkor megtalálja az egyik nép is a másik felé, s az egyik ember a másik felé az utat, az igazságosság és a szeretet útját. Csak akkor szűnik meg az ember az ember farkasa lenni, ha meglátja egymásban az isteni képmást. Csak ez hozhatja el azt a békét, amelynek nincsenek győztesei és vesztesei, hanem csak nyertese van: az egész emberiség!

AZ AL KAIDA NEM LÉTEZIK ÉS SOSEM LÉTEZETT

Az alapvető igazság az, hogy az Al Kaida nem létezik és sosem létezett. Az Al Kaida mesterségesen gyártott ellenség, amelyet a Bush-adminisztráció azért hozott létre, hogy ürügye legyen a világ olajforrásai feletti ellenőrzésért folytatott háború megvívására. Hallotta-e egy amerikai is az „Al Kaida" szavakat szeptember 11-e előtt? Vagy megemlítették-e nekünk, hogy állítólagos vezérének, Oszama bin Ladennek olyan családja van, amelynek magának is személyes üzleti kapcsolata van George W. Bush családjával, és mindkét családnak jelentős pénzügyi haszna származott a „terror elleni háborúból"?

Ha az „Al Kaida" olyan szervezett terrorista csoport volt, ahogy mondták nekünk, akkor miért nem tájékoztatták az embereket erről a fenyegető gonoszról, amikor az US Cole-t érte bombatámadás néhány hónappal szeptember 11-e előtt? Az „Al Kaida" semmi több, mint egy széles, eufémisztikus osztályozási ernyő, amelyet a Nap alatti összes közel-keleti harcosnak, mint ellenségnek csoportosítására használnak. Ennek a PR-akrobatikának legördögibb vonatkozása az, hogy képessé teszi a jelenlegi adminisztrációt arra, hogy megcímkézzen minden olyan csoportot, amelyet szükségesnek érez megtámadni, hogy úgy tűnjék: az kapcsolatban áll egy bebizonyíthatatlan szervezett ellenséggel, miközben az adminisztráció ugyanakkor ténylegesen növeli a maga támogatottságának mértékét, kihasználva az amerikai társadalom alapvető ősi félelmeit. Ezenkívül, amikor valaki tudatára ébred, hogy ezt a kérdéses motivációt ez az adminisztráció arra használta fel előzetesen, hogy megtámadjon egy ellenséget, ahogy ezt, ami most felszínre kerül az iraki háborúval kapcsolatban, akkor kezd olyan különös érzése támadni, hogy ez az Orwell-i kettős beszéd semmi több, mint füst és tükrös illúzió, amelynek valódi szándékai magát Göbbelst is féltékennyé tennék.

Ezzel kapcsolatban gondoljuk el: hogyan lehetne valaha is valamilyen valódi központosított szervezeti struktúrája a harmadik világ technikailag elmaradt népeiből álló olyan csoportnak, mint az Al Kaida? Ha nekik valamilyen valódi szervezetük lenne, szeptember 11-e után újra támadtak volna. Hol vannak az összes terrorista sejtek ebben az országban? Ellentétben azzal, ami burkoltan megjelenik a médiában, *sohasem* fogtak el egyetlen hazai terrorista sejtet sem, mióta Bush hivatalban van! A gyanúsítottak többségét, akiket szeptember 11-e közvetlen következményeként letartóztattak, egy maroknyi kivételtől eltekintve, nem vádolták olyan bűnökkel, amelyek bármilyen összefüggésben lettek volna a terrorizmussal. Minden bűncselekményük kisebb jelentőségű és legnagyobb részt a bevándorlási törvény bizonyos fajta megsértésével áll kapcsolatban. Mindamellett bizonyos kétértelműség van mindebben, mivel az Ashcroft Igazságügyi Minisztérium mind a mai napig nem jött elő ezen letartóztatások pontos jogi meghatározásával. Miért van ez így, ha ezen letartóztatások indoka valóban legitim? A média mindenféle aljassággal bombázott minket a hangszalagokon lévő kacsa-történetektől kezdve a termények porral való behintésével kapcsolatos fenyegetésig. Elképzelhetik, hogy kormányunknak mindezen látszólagos érzékenysége miatt, az összlakosság informálása iránt a lehetséges terror-fenyegetésekkel kapcsolatban, különösen, amikor a forrásuk némelyike „névtelen és bizalmas másodlagos forrásokból" származik, az Ashcroft Igazságügyi Minisztérium minden lehetőt megtett és megadott volna, hogy megemlítsen a nép számára minden terrorista kapcsolatot, amivel a szeptember 11-e után letartóztatott emberek rendelkeztek, és megesküdött volna akár egy Biblia-kötegre ezzel kapcsolatban.

Mindezidáig a szeptember 11-e után letartóztatott emberek egyetlen, valóban gyanús tevékenysége csupán az izraeliek egy csoportjához köthető, akiket Jersey Cityben (New Jersey) fogtak el, amikor filmezték magukat az égő Kereskedelmi Világ-

központ előtt, és „ünneplés látszott az arcukon”. Később megerősítették, hogy két letartóztatott úriembernek a Moszaddal ismert kapcsolatai voltak. Noha letartóztatták őket, ennek azonban jelenleg nincs jelentősége, mivel néhány héttel később (!) ki is engedték őket a börtönből, és engedélyezték, hogy visszamenjenek Izraelbe, anélkül, hogy kikérték volna az Igazságügyi Minisztérium közvetlen felhatalmazását. Jól sejtem, hogy éppen ők dobtak be egy doboz cigarettát McGreevy kormányzóhoz?

Ami még nyilvánvalóbb mindezzel kapcsolatban, az, hogy mind a mai napig senki sem vállalta a felelősséget a szeptember 11-i támadásért, az Al Kaidát beleértve. Az egyetlen dolog, ami összeköti ezeket a támadásokat valakivel, Oszama bin Laden videoszalagja, amelyet egy afganisztáni barlangban, az arra alkalmas időben megtalálták, és amelyen ő a Világkereskedelmi Központ fizikai struktúrájáról és a repülőgépek becsapódásáról beszél. Ennek a szalagnak a hallhatási minősége annyira rossz, hogy minden arabul beszélő objektív analizáló, akitől véleményezést kértek, képtelen volt erre, mivel azt állították, hogy szinte egy szót sem lehetett hallani. Azt hiszem, hogy ennek az eredeti szalag autenticitásának objektív vizsgálata igazolhatná, hogy ez a beismerés hiteles-e, és fényt deríthetne az „Al Kaida” létezése igazságára. De még ha ez a szalag hiteles is, valójában mit bizonyítana? Amint már említettem, köztudott, hogy Oszama bin Laden kapcsolatban van George W. Bush családjával, legalább is másodfokon. Így a dolgok nagy összefüggésében valójában milyen jelentősége van ennek? Az, hogy a Kobra Kommandó azt mondta: ő tette?

Összegzésül: az „Al Kaida” nem létezik és sosem létezett. Ha valóban létezett volna valahol, ahogy ezt nekünk állították, akkor lett volna egy támadás a hazánk ellen. Természetesen, ez negatív bizonyíték, amelyet az adminisztráció arra használ, hogy igazolja az amerikai nép előtt, ők teszik a dolgukat: de amikor valaki tudatosítja, hogy az „Al Kaida” valójában semmi több, mint mesterségesen gyártott ellenség, akkor végeredményben rájön, ők nem tesznek mást, mint tőkét kovácsolnak az emberek félelméből! Mi más problémát tud a jelenlegi adminisztráció felkínálni a dolgozó osztályhoz tartozó átlagos állampolgárnak, mint a biztonság problémáját? És ha a biztonság valójában csak elterelő manőver, akkor mit lehet kezdeni vele? Ráadásul, ha lenne egy szemernyi igazság az „Al Kaida” erejében, vagy akárcsak a valódi létezésében, akkor sokkal nagyobb ellenállás lett volna Afganisztánban, de főleg Irakban. Ha lett volna egy szervezési struktúra az „Al Kaidán” belül, akkor az iraki ellenállást Önök sokkal hagyományosabbnak tapasztalták volna. Akkor a kommunikációs kapacitásuk és a fegyverarzenáljuk elég lett volna egy hagyományosabb ellenoffenzívára a csapataink ellen, és ők sikeresen végrehajtották volna azt, mivel a mi erőink számszerűen minimálisok voltak. Ez elsőrangú alkalom lett volna legyőzni „a nagy Sátánt” az egész világ szeme láttára. Az ő motivációjuk ennek végrehajtására oly erős lett volna, hogy ahhoz, hogy ezt ne tegyék, a mivoltuk megváltozására lett volna szükség. Így azt a következtetést kell levonni, hogy az „Al Kaida” jóformán semmit sem tesz és sosem tett. A császár meztelen és végigfut az udvaron egy nagy hordó olajjal.

(2004-es forrás: Pravda
Ford.: Tudós-Takács János)

John Kaminski

A ZSIDÓK NEM HISZNEK A SZÓLÁSSZABADSÁGBAN

Kifacsart történelemszemléletük zsarnokságot és háborúkat szül

(John Kaminski, író, aki Floridában az Öböl-parton él, és amerikai voltát az amerikaiak nevében elkövetett rengeteg szükségtelen gyilkosság után nagyon szégyelli. Internetes esszéi világszerte weblapok százain olvashatóak.)

Három másodperc elég ahhoz, hogy a zsidók hazudjanak nekem. Csak megkérem őket, hogy „meséljenek Izrael történetéről.” Nem fognak igazat mondani.

Az igazság: Izrael bűnöző állam, csak saját törvényeinek engedelmeskedik, amik pedig alapvetően nincsenek. Terroristák teremtették, akik elrabolták a földet eredeti birtokosaitól. A zsidók szerint nem-zsidók ellen minden bűn megengedett. A Talmud és a Torah tanításának is ez a lényege. A Talmud szerint a nem-zsidók marhák. Nézzünk csak szét a világban és láthatjuk, a marhákat hogyan hajtják vágóhídra, különösen Izrael szomszédságában.

Az izraeli katonák palesztin gyerekek fejbe-lövésére specializálódnak. Amerikában erre a zsidók többsége büszke, bár általában nem engedik, hogy amerikai újságjaik erről írjanak, kivéve a gonosz rasszizmust, ha az mások ellen irányul, különösen a muzulmánok, de akár a feketék és fehérek ellen is, mert ezek közül ők egyik csoporthoz sem tartoznak.

A helyi TV-adóból tudom, hogy helyi zsidók gázai palesztinok megölését és a libanoni benyomulást ünnepelték és helyeselték, ahol a zsidók bombái sok, iskolabuszon utazó gyereket megöltek. Az agyhalott Amerikában manapság ilyen az élet. Cionizált. Mindenki fején mentális sábeszdekli.

Emlékszünk Rachel Corrie-ra, arra a fiatal lányra, akin keresztülment egy buldózer? Szorozzuk ezt be egy olyan számmal, ami elképzelhetetlenül nagy, és pontos képet kapunk arról, hogy a zsidó/cionista/izraeli szörny szívtelen talpa alatt – ami ok nélkül öl, és mosolyog a kiontott vér láttán – Palesztinában milyen az élet.

Ez a legfontosabb kérdés, amivel az emberi fajnak ma szembe kell néznie.

Milyen vallás a judaizmus?! Nem olyan, mint a többi – a keresztények, a muzulmánok, buddhisták és hinduk megváltást hirdetnek annak, aki azt akarja. A judaizmus csak a zsidóké, senki másé. A judaizmusban valójában mindenki más büntetlenül levadászható: meggyilkolható és kirabolható. Idézzük fel azt az izraeli századparancsnokot, akit nemrégen mentettek fel egy enyhébb emberölési vád alól, miután 13 golyót eresztett egy 10 éves palesztin lány holttestébe.

Az emberi faj ellen elkövetett legnagyobb csalás az antiszemitizmus ideája volt, amelyben nyilvánvaló üldözési mániájukkal állandóan önmagukon ejtettek sebet, és ezáltal az emberiség történetének legnagyobb szélhámos csoportja szentté avatta magát, és elhitette az emberi faj egészével, hogy ők a Választottak. A pénztárgépek azóta csilingelnek. A kiontott vérben pedig van valami, amit ezek az emberek szeretnek.

Ötezer évvel később, azután hogy Dániel és mágus barátai mágikus mesterkedéseikkel Babilonban egyszerre találták fel a pénzt és a vallást, a kettő még mindig kibogozhatatlanul egymásba fonódik. A Dán törzs, a Görögországot benépesítő dániták (danaanok), Írország mesebeli népe, a Tuatha de Danaan, szétszóródott a földön, és magával vitte az Ószövetségi elme kultúrgénjeinek etikáját: Amíg hasznod van belőle, ölj bármiért, és nevezd azt szentnek.

Ma a szólásszabadság – és gondolatszabadság – béklyóba van kötve, oly biztosan, ahogy William Blake a hajdani Londonban a szajha átkozódását feljegyezte: „Pestis rohasztja az esküvői ravatalt.”

Ma, a csábító és teljességgel lelketlen amerikai médiaspektrum új irányzatának keretein belül minden megengedett, egyetlen témát kivéve.

A holocaustot. A legérinthetetlenebb témát. Nem vitathatjuk meg. Számos országban – valójában Európa nagy részén – ezért börtönbe vetnek, a kulcsokat pedig trivialitások halmába dobják, és soha többé nem láthatod otthonod. Kérdezzék csak meg Ernst Zündelt, vagy bármelyik másként gondolkodó bajtársát, akiket a második világháborút követően, kiadatásuk után Németországban bebörtönöztek, pusztán azért, mert elfogulatlanul elmondták a második világháborúról a tapasztalati tényeket.

Az elfogulatlan, tapasztalati tények pedig azok, hogy a németek a második világháború alatt senkit sem gázosítottak el, hogy a Palesztinába való deportáláson kívül nem volt más, tervezett „végső megoldás”, és hogy a zsidó vezetők örök nagy történelmi szégyene – és valószínűleg Isten a Bibliában ezért átkozta meg őket – az, hogy a zsidó világszervezetek összejátszottak Hitlerrel a zsidók összeterelésében, és halálukat nagyrészt a Szövetségesek 1945-ös bombázásai okozták, ami után tífusz és éhínség tombolt. Izrael alapítói azt akarták, hogy ezek az emberek meghaljanak, mert nem akarták, hogy Izraelbe menjenek. A gázkamrákra nincs megalapozott bizonyíték. Rengetegen meghaltak; a háború ilyen. Az AP (Associated Press) egy 1947-es jelentésében összesen 875 000 zsidó halottról számol be. A hatmillió vallása pedig menetel tovább, és útján egész társadalmakat rombol le.

Egy másik a kifogyhatatlan példák sorából arra, hogy a zsidók miért nem hisznek a szólásszabadságban.

Mialatt most beszélünk, a francia Robert Faurisson professzor több éves börtönbüntetés elé néz pusztán azért, mert az iráni Sahar TV-ben (ami azt illeti, a kedvenc TV-adóm) azt mondta: „Mutassanak bizonyítékot a gázkamrákra”. Ugyanebben a műsorban már kilencszer beszéltem erről a témáról, és Faurissonnál sokkal keményebbeket mondtam. Talán Franciaországba kéne mennem?

Tényleg csak annyit kérünk a zsidóktól, bizonyítsák be, hogy hisztérikus történelem-interpretációjuk igaz, ám ezt nem képesek megtenni, ezért másokat megvesztegetnek, és olyan törvényeket hoznak, amik megtiltják a téma tárgyalását, mert tudják, hogy az elfogulatlanul megítélt vitában veszítenének.

Ez a zsidók háborúja a szólásszabadság ellen. Vagy elhiszed e hamis, kifacsarodott történelmet, vagy mész a börtönbe. Ha minden gondolatát örökre törölni akarja, azzal a gondolattal, hogy a németek tömegesen elgázosították a zsidókat, még foglalkozhat: olvassa el Paul Grubach kiváló összegzését a vitáról.

Ironikus módon, én úgy hiszem, nagyon kedvező jel a holocaust-revizionizmus jövőjére nézve, hogy a legtöbb nyugati hatalmi-elit nem hajlandó a holocaust-revizionistákkal vitába szállni, csakis inzultusokhoz folyamodik, karrier-tönkretétellel és börtönbüntetéssel fenyeget. Ez azt sugallja a világnak, hogy a holocaust-revizionizmust tényekkel és érvekkel nem lehet legyőzni. A revizionizmus ellenfelei intellektuálisan impotensek, tényekkel, bizonyítékokkal és logikával nem tudják a revizionizmust legyőzni. A „holocaust” egy gyenge, erőtlen ideológia, aminek megvédéséhez különleges törvények, karrier-tönkretétellel és börtönbüntetéssel való fenyegetőzések kellenek.

Szólásszabadság? Felejthető. A zsidók nem hisznek a szólásszabadságban. Zsidók uralják a Kongresszust, a médiát, a bankokat, a filmszínházakat, a központi árulerakatokat, a nagyáruházakat, önkormányzatainkat, az orvosi és jogi szakmákat, iskoláinkat. Zsidók irányítják életünket ezerféle módon, amit észre sem veszünk. Ők beszélnek, mi figyelünk, ahogy Pavlov tanította.

A felszínen úgy tesznek, mintha kicsit az átlagpolgár felett állnának, kimagaslanak a rájuk szabott iskolákban, és magas pozícióba jutnak az állások széles spektrumában, garantálva mások feletti dominanciájukat. Az új maffia kétségtelenül zsidó, és a kormányt is ez irányítja.

A Kongresszusban is így működik. A zsidók és szörnyszervezeteik, az AIPAC és az ADL, jóváhagyása nélkül senki még csak nem is indulhat. Azt a néhány értékes embert, aki átjut a kezdeti szűrőn, az általános választásokon általában összezúzzák, vagy zsidó pénzlavinával és negatív zsidó média-tudósításokkal, vagy ami még rosszabb, megvásárolják, hogy mondanivalójukat bizonyos módon, enyhén kicsavarhassák, és ezzel egy adott kisebb csoportnak kedvezhessenek.

Azoknak, akik azért dühöngnek és hőbörögnek, mert szerintük ez antiszemitizmus, azt mondom, hogy bizonyíték van a bűntettekre, amiket a történelem folyamán egyetlen csoport követett el mindenki más ellen, és az ő beteges pénzéhségük miatt ma a világ nagy része lángokban áll.

Az igazi bűn az, hogy továbbra is folytathatják eddigi tevékenységüket. Az, hogy erről az álnok társadalmi méregről változatlanul nem tudunk eleget, romba dönti az egész világot.

Legyen vége az auschwitzi hazugságoknak!

AUSCHWITZ

Egy fénykép-körút

Ezt a fénykép-gyűjteményt a hírhedt auschwitzi munkatáborról Dr. Fredrick Töben állította össze, aki részt vett és beszédet mondott az iráni holocaust-konferencián 2006. december közepén. (Ő az alapítója az Adelaide Intézetnek, Ausztrália.) Töben szerint „itt az ideje véget vetni az auschwitzi hazugságoknak". Remélhetőleg, ez a rövid fénykép-gyűjtemény segíti az olvasót, hogy jobban megértse Auschwitz igazi természetét, túlságosan bonyolult törvényszéki tanulmányok és tudományos kémiai egyenletek nélkül. Amint mondják, „egy kép ezer szóval felér". (És ebben az esetben akár hat millióval.)

Auschwitz egy hatalmas munkatábor volt.

Ez egy adatszerű, képileg illusztrált lista a foglyok számára rendelkezésre álló létesítményekről, a lengyelországi, auschwitzi állítólagos náci haláltáborról. E létesítmények legtöbbje még ma is látható a táborban, beleértve a mozit, az úszómedencét, a kórházat, a könyvtárat és a postahivatalt.

Az állítólag legfélelmetesebb német tábort, Auschwitzet **folyamatosan látogatták a Vöröskereszt ellenőrző csoportjai,** akiket engedtek egyedül beszélni a foglyok képviselőivel, hogy első kézből halljanak az esetleges rossz bánásmódról, civódásról, a levelek és a csomagok kézbesítésének megszakításáról, egészségügyi problémákról, az élelmezéssel és az élelmiszer-adagokkal kapcsolatos témákról stb. A látogatások rutinszerűek voltak.

Ilyen látogatások nem voltak – sohasem! – a szovjet Gulág-táborokban.

Auschwitz, az állítólagos „haláltábor" számos berendezéssel rendelkezett, amelyek között voltak:

– **Tábori fogászati rendelők**, amelyekben a szolgálatot a tábor foglyai közé tartozó fogorvosok és nővérek látták el, a foglyok fogászati problémáinak kezelése végett – a háború előtt Németország fogorvosainak 43%-a zsidó volt.

– **Tábori beteg-barakkok,** amelyben a szolgálatot a tábor foglyai közé tartozó orvosok és nővérek látták el, a foglyok egészségügyi problémáinak kezelése végett – nagyon hasonlóak voltak a jelenleg elterjedt járóbeteg – klinikákhoz az USA modern társadalmában.

– **Egy tábori kórház,** amelybe a nehéz esetek kezelése végett még a híres berlini „Charité" sebészeti klinikáról is küldtek sebész szakembereket.

Dr. Carl Clauberg, híres berlini sebész, aki a nehéz eseteket kezelte.

– **Tábori konyha** – az egyik legnagyobb auschwitzi szolgáltató épület, a szakmai kívánalmaknak megfelelő állapotban lévő főzési berendezésekkel. Ezekből tizenkettő volt a táborban.

Az étrend kalóriatartalmát a tábor és a vöröskereszt megbízottai gondosan ellenőrizték. A koszt Auschwitzban és a többi táborokban csak a háború vége felé romlott, amikor a német vasúti és szállítási rendszer teljesen összeomlott az állandó légitámadások következtében.

Összesen tizenhat tábori zenekar, minden elképzelhető rendelkezésre álló hangszerrel.

Egy tábori színház, ahol színdarabokat lehetett előadni a tábor foglyaihoz tartozó színészekkel.

Tábor szobrászati tanfolyam, amelyet az érdeklődő, tehetséges foglyok számára hivatásos szobrászok irányítottak.

Tábori képzőművészeti tanfolyamok a foglyok számára.

Tábori egyetem, előadásokkal a legkülönfélébb témákról: az egészségügyről, a művészetekről, a filozófiáról, a természettudományról, gazdasági problémákról stb.

Egy tábori mozi – ahol minden héten különféle, főleg kulturális, nem-politikai filmeket vetítettek.

A tábori bordély; közvetlenül a főkapun belül – a könyvtár felső emeletén –, amelyet a háború alatt bordélynak használtak a tábor foglyai számára. Két és négy birodalmi márka közt fizettek 12-15 nőnek alkalmanként szolgáltatásaikért. A nőket és ügyfeleiket kötelező orvosi vizsgálat alá vetették minden egyes látogatáskor. Nem volt titok, hogy a tábornak volt egy bordélya; megemlítették könyvekben, és a létezését megerősítették az Auschwitzi Múzeum tisztviselői. 1943 nyarán Himmler parancsára határozták el, hogy elhelyezik a 24. Blokk-ban és jutalmul használják a kiváltságos foglyok számára.

Egy tábori könyvtár, ahol a foglyok könyveket kölcsönözhettek a rendelkezésre álló 45 000 kötetből.

24. blokk

Tábori vallási létesítmények, amelyek forgó alapon elérhetővé tettek minden felekezet számára vallási szolgáltatásokat.

Egy tábori úszómedence a birkenaui foglyok számára; mellette sétautak voltak kényelmes padokkal a foglyoknak, hogy kikapcsolódhassanak a fák árnyékában. -

Tábori sportlétesítmények: futballpályák, kézilabda pályák, vívó tanfolyamok és más sportolási létesítmények.

Tábori futballpálya.

A tábornak volt szaunája.

„Művészet Auschwitzben 1940-1945."

A táborparancsnokság biztosított egy stúdiót és annak berendezését, ahol a festmények és vázlatok ezreit hozták létre. Az Auschwitzi Múzeumban 1470 festmény van, de egyet sem állítottak ki. Egy csomó abszurd festményt, amely 1945 után keletkezett, eladtak a rászedhető közönség számára.

Tábori ösztönző rendszer, ahol a foglyok különmunkákért kuponokat kaphattak, amelyeket beválthattak süteményre, vagy fagylaltra a tábori kantinban, amelyben extra piperecikkek stb. is voltak.

Auschwitz saját pénzt bocsátott ki.

A foglyok fizetést kaptak és elkölthették a pénzüket a kantinokban, a bordélyban vagy az üzletekben.

Tábori panasztevő hivatal, ahol a foglyok regisztráltathatták a panaszaikat, illetve javaslatokat tehettek. Höss táborparancsnoknak volt egy állandó érvényű parancsa, miszerint őt személyesen bármely fogoly felkeresheti regisztráltatni panaszát a többi foglyokkal, a „kápókkal", sőt az őrökkel kapcsolatban is.

Egy szigorú fegyelmi rendszer az őrök és a foglyok számára szigorú büntetést szabott ki azok ellen, akiket bűnösnek találtak (még a foglyok arcon ütésében is).

Auschwitzi börtön. Mivel a tábor nagy, nyílt létesítmény volt, a törvényszegők őrizetbe vehetők, perbe foghatók, és bebörtönözhetők voltak, közvetlenül Auschwiztban.

Börtönbejárat

A tábor női részlegében női őrök voltak.

Auschwitzban házasságkötések is történtek, mivel a dolgozó foglyok beleszerettek fogoly partnernőikbe, és feleségül vették őket.

Vermählung im Totenreich

Gyermekgondozó központok, ahol a dolgozó anyák otthagyhatták gyermekeiket.

Auschwitzi szülészeti osztály – több, mint 3000 élve születést regisztráltak itt, és egyetlen csecsemő sem halt meg Auschwitzban német uralom alatt.

Börtön

Auschwitzben terhességek is előfordultak, a létesítmény nyílt jellege miatt.

Auschwitzi krematóriumok. Ezeket az építményeket sietve építtették fel a rabokkal az első tífuszjárvány után, amely ezrek halálát okozta. (A járvány áldozatainak temetése a talajvizet beszennyezhette volna, és ez fertőzéseket okozott volna a német személyzet körében. Az áldozatok között volt egy korábbi táborparancsnok felesége is. A tábort körülvevő körzetből lengyel parasztokat is itt hamvasztottak el.)

A tábori postahivatal hetenként kétszer kezelt bejövő és kimenő leveleket.

Ha Ön el akarna gázosítani embereket, engedné, hogy leveleket írjanak?

A Nemzetközi Vöröskereszt havonta látogatta a tábort.

Egy 1650 oldalas jelentésben soha nincs említés gázkamrákról. A szövetségesek érintkezésben álltak a németekkel a táborokkal kapcsolatosan.

A szövetségesek érintkezésben álltak Németországgal is és megállapították, hogy nem történtek gyilkosságok. Ezért nem bombázták sohasem az Auschwitzba vezető vasútvonalakat.

ERNST ZÜNDEL HOLOCAUST-PEREI

Zündel német származású kanadai állampolgár volt, akit perbe fogtak Kanadában a holocaust megkérdőjelezése miatt. Kikényszerítette, hogy a Vöröskereszt közölje a második világháborúra vonatkozó nyilvántartását a halottak számáról, és ez megközelítőleg összesen 280 000 halottat mutatott ki valamennyi táborra vonatkozólag.

A zsidókat kihozták a gettókból és munkára fogták őket.

Auschwitz fő célja.

Auschwitzet azért választották ki, mert vasúti központ volt. Auschwitz szintetikus gumit, orvosi és fegyverzeti cikkeket gyártott.

Auschwitz volt a legmodernebb és technikailag legelőrehaladottabb szintetikus gumigyártás helye, és Németország volt a technikának ezen különleges területén a világ vezető állama. Röviddel a háború után Németországot megfosztották a természetes gumikészletétől.

Auschwitz jelentős munkatábor volt, negyven különböző iparággal. Az auschwitzi tábor létezésének igazi oka elénk tárul ezeken a kis képeken, amelyek a tábort körülvevő ipari komplexumot mutatják – legnagyobb része magának a tábornak belső részéből jól látható.

Lent a monowitzi ipari komplexum, ahol a legtöbb auschwitzi fogoly munkára volt fogva különféle nehézipari ágakban: gumigyártásban, orvosi, valamint fegyverzeti cikkek gyártásában, és – ahogy a képeken lent látható – ruházati iparban. Ez a fénykép a szabóműhelyt mutatja Auschwitz I-ben, ahol a foglyok egyenruhákat készítettek a német hadsereg használatára.

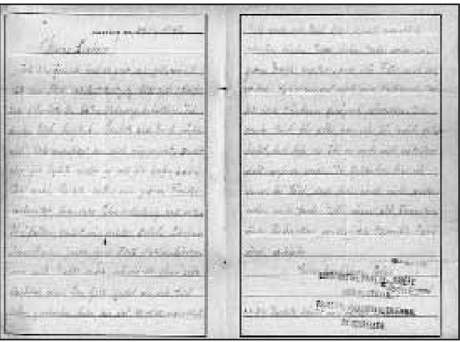

EGY LEVÉL AUSCHWITZBÓL 1943.

Egy előregyártott teljes levélforma Auschwitzból, 1943-ban.

Konzentrationslager Auschwitz

A nyomtatott utasítások fordítása:
AUSCHWITZI KONCENTRÁCIÓS TÁBOR

A következő szabályokat kell figyelembe venni a foglyokkal való levelezésre vonatkozóan:

1/ Minden fogolynak engedélyezve van, hogy minden hónapban a hozzátartozóitól két levelet vagy levelezőlapot kapjon, illetve nekik küldjön. A foglyokhoz küldött leveleknek könnyen olvashatóknak, tintával írottnak kell lenniük, és nem lehetnek hosszabbak, mint egyetlen oldalon írt 15 sor. Csak normál levéloldal engedélyezett. A borítéknak béleletlennek kell lenni. Csak 5 db 12 pfenninges bélyeg küldhető minden egyes levéllel. Más nem helyezhető el a borítékban, mert az elkobzandó. A levelezőlap 10 sorból állhat. Fénykép nem használható levelezőlapként.

2/ Pénz küldhető.

3/ Pénzküldés, vagy postai utánvét alkalmával fel kell tüntetni a pontos címet, vagyis a nevet, születési évet és a fogoly számát. Abban az esetben, ha bármilyen hiba van a címzésben, a levél visszaküldhető a feladónak, vagy megsemmisíthető.

4/ Újságok engedélyezve vannak, de csak az auschwitzi postahivatalon keresztül rendelhetők meg.

5/ Csomagok nem küldhetők, mivel a foglyok a táborban mindent megvásárolhatnak.

6/ A táborparancsnoksághoz intézett kérelmek, a szabadon bocsátás érdekében értelmetlenek.

7/ A foglyok látogatása és a velük való beszélő elvileg nem engedélyezhető.

A táborparancsnokság

A levél fordítása:
Címzett: Josef Novy,
Cseh-Morva Protektorátus,
Domazlice, pékség.

Feladó:
Címem: fogoly.
Név: Josef Novy.
Születési időpont: 1911. április 27.
Fogolyszám: 73034, 9a blokk, Auschwitzi Koncentrációs Tábor, II. Postahivatal.
Auschwitz, 1943. február 14.

Kedveseim!

Jó egészségnek örvendek, velem kapcsolatban minden rendben – remélem, ugyanez érvényes rátok is! A közelmúltban megkaptam tőletek a 3 levelet és a 6 csomagot – mindent teljes épségben. Levelek és csomagok nem küldhetők ajánlva; csak úgy küldjétek a csomagokat, ahogy az elsőket. Az első csomagok nagyon boldoggá tettek – különösen a csokoládé, a méz és a sok édesség – kérlek, küldjetek továbbra is ilyeneket! Jarde fivérem és Milka néném is küldhet nekem csomagokat – nagyon hálás lennék értük. Küldjétek a pénzt, ahogy korábban kértelek Benneteket, vagyis 40 birodalmi márkát havonta.

Mostantól kezdve csak egyszer írhatok egy hónapban. Kedves leveleitek nagy örömöt okoznak nekem, és várom a továbbiakat. Kérlek, ne felejtsetek küldeni fokhagymát, vöröshagymát és elegendő cukrot! Köszönök mindent, amit adtatok, és remélem, hogy nem fogtok megfeledkezni rólam! Mindig Veletek vagyok gondolatban, és várom, hogy ismét lássalak Benneteket. Kérlek, adjátok át üdvözletemet minden barátomnak és hozzátartozómnak, különösen a Falla családnak.

Hálás fiatok, Josef

Ui: Küldhettek gyakran csomagokat.

Hivatalosan lebélyegezve:
Ajánlott levelek és csomagok tiltva vannak.
Levelet egyszer egy hónapban lehet küldeni.
Ellenőrizve (aláírás).

CSOMAG-KÉZHEZVÉTEL AUSCHWITZBAN

Vöröskeresztes jelentés

A jelentés megállapítja, hogy „9000 csomag érkezett naponta. 1943 őszétől 1945 májusáig mintegy 1 112 000 csomagot, 4500 tonna összsúllyal küldtek a koncentrációs táborokba." (III. kötet, 80. old.) Élelmen kívül ezek ruhát és gyógyszereket tartalmaztak. „Csomagokat küldtek Dachauba, Buchenwaldba, Sangerhausenbe, Sachsenhausenbe, Oranienburgba, Flossenburgba, Landsberg-am-Lechbe,, Flöhába, Ravensbrückbe, Hamburg-Neuengamme-be, Mauthausenbe, Theresienstadtba, Auschwitzba, Bergen-Belsenbe, a Bécshez közeli táborokba, valamint Közép-és Dél-Németországba. A fő címzettek belga, holland, francia, görög, olasz, norvég, lengyel és hontalan zsidók voltak." (III. kötet, 83. old.)

Patrick Henry McNally

NYOLCVANNÉGY TÉZIS A HOLOCAUSTRÓL

1. A holocaustra nincs törvényszéki bizonyíték.

2. Így logikailag a holocaustnak nem lehetnek szemtanúi.

3. Minden úgynevezett holocaust-bizonyíték csupán mendemonda és szenilis hazugság.

4. A holocaust-hívők szöcske-mód ugrálnak a megcáfolt hazugságokról újabb megcáfolásra váró hazugságokra.

5. A holocaust a világtörténelem legmocskosabb vérvádja.

6. Az auschwitzi munkatábor több kényelmi szolgáltatást nyújtott, mint az USA második világháborús táborai az amerikai japánok számára.

7. A krematóriumokat soha és sehol sem használták emberek legyilkolására. A már elhalálozottak holttesteinek elégetésére használják. A krematóriumban semmi gyűlöletes nincs.

8. Auschwitzban és minden munkatáborban voltak rovarirtásra szolgáló gázkamrák.

9. A rovarírásra szolgáló gázkamrák zsidó életeket mentettek meg.

10. Németország megszállta területen sehol sem voltak emberek meggyilkolására szolgáló gázkamrák.

11. Faurisson felhívására [rajzoljanak nekem egy emberek legyilkolására való gázkamrát] még senki sem felelt. A holocaust-mániásoknak végül nem lesz más választásuk, vagy megszoknak, vagy megszöknek!

12. A második világháború idején háború zajlott. Háborúk idején sokan meghalnak, sokakat megölnek.

13. Ha Hirosima halottai nem gyilkosság áldozatai lettek, akkor Auschwitz halottai sem.

14. Hirosima és Nagasaki igazi holocaust volt.

15. Jobb és több bizonyíték van a Trójai Háborúra, mint a holocaustra.

16. Hinni a holocaustban hasonló a boszorkányokban való hithez.

17. A holocaustban hinni rosszabb, mint boszorkányokban.

18. A holocaust-mese állandó változásai a revizionista nyomásnak köszönhetőek, nem pedig a zsidó őszinteségnek.

19. A zsidók felhagytak a mocskos „zsidókból készült szappan" vérváddal.

20. Az egész holocaust-mese pontosan olyan, mint az a mocskos hazugság, hogy a „zsidókból szappan készült".

21. A holocaust-hazugságot csakis a zsidó makacsság, kapzsiság és hazudozás tartja fenn.

22. Az auschwitzi munkatábor sokkal biztonságosabb volt, mint a bombázott német városok.

23. Ha az Auschwitz hazugság összeomlik, a holocaust is összeomlik.

24. A holocaust a zsidók nem-zsidók feletti uralmának Achilles-sarka.

25. Ha a holocaust megdől, a zsidó hatalalom is megdől.

26. A nácik a zsidókat deportálni akarták.

27. A cionisták a zsidókat deportálni akarták.

28. A nácik és a cionisták együttműködtek, sok zsidót megmentettek azzal, hogy a háborús zónából Palesztinába menekítették őket.

29. Oroszországban és Nyugat-Európában más a vasúti sínpárok közötti távolság.

30. A Bergen-Belch-Burp tábor és számos más tábor is az eltérő sínpár-távolságok találkozásánál helyezkedett el. Tranzittáborok és nem haláltáborok voltak.

31. Ha a zsidók számára morálisan elfogadható, hogy palesztinokat szülőházájukból kitelepítsenek, akkor a németek számára is morálisan elfogadható lehetett, hogy kitelepítse a zsidókat egy olyan országból, ami nem a hazájuk. Ez a Torah-i szemet-szemért elv.

32. A Holocausttalanításra sürgősen szükség van.

33. Mind a Nürnbergi Kirakatperek, mind Sztálin Kirakatperei rengeteg kínzással szedtek ki vallomásokat.

34. A Nürnbergi Kirakatperek sokkal rosszabbak voltak, mint Sztálin Kirakatperei, mert Nürnbergben egy egész népet ítéltek el örökre.

35. A holocaust-gyilkossággal való vádaknak törvényszéki aspektusait egy nemzetközi bizottságnak kell kivizsgálnia. Ebben a bizottságban nem lehetnek zsidók, judeo-keresztények, sem pedig holocaust-elnyomás alatt álló kormányok állampolgárai.

36. Finkelstein elmés és ismeretterjesztő jellegű műve, „A Holocaust-ipar" a holocaust-témát még csak felületesen sem tárgyalja.

37. A zsidók hazudnak, aztán ha hazugságaikat nem hiszik el, dühöngnek.

38. A legeslegnagyobb zsidó hazugság a holocaust.

39. A szent-holocaust nem más, mint zsidó gyűlölet-beszéd.

40. A zsidók nem-zsidók elleni hazugságai okos védelmi taktika.

41. A nem-zsidókat annyira lekötik a zsidók hazugságai, hogy nem veszik észre: a zsidók pontosan azokat a bűnöket követik el, amikkel a nem-zsidókat vádolják.

42. A nem-zsidók nem mondják majd el az igazat a zsidókról, ha a zsidók majd nem hazudnak a nem-zsidókról.

43. A németeknek csoportos keresetet kell benyújtaniuk a holocaust vezérplutokratái ellen.

44. A holocaustba-belesült Európai Uniónak újra tagállamaira kell feloszlania.

45. A világ zsidóságnak vissza kell fizetnie mindazt a pénzt, amit az Auschwitz hazugsággal csikart ki.

46. Az egykor büszke német népből az Auschwitz hazugság által leigázott gyávák népe lett.

47. Németország ma egy Holocaust-megszállott kormány.

48. Ma a holocaust az emberiség legvészesebb pestise.

49. Az összes ENSZ tagállamnak holocaust-ellenes hűségesküt kellene polgárai számára bevezetnie. A holocausthívők nem megbízhatók.

50. Magát a holocaustba-belesült ENSZ-et is fel kell oszlatni.

51. A holocaustot privatizálni kell, vagyis kivonni a közszférából.

52. Minden holocaust-múzeumot-, könyvtárat és bűzlő ciszternát be kell zárni.

53. A holocaust-ipar mérhetetlenül nagyobb károkat okoz, mint a dohányipar. Mindenre, amit a holocaust-mániások adnak ki, közegészségügyi figyelmeztetést kéne tenni.

54. A holocaust a zsidó elit fejőstehene, aranyborja és *jóker*e akármelyik és mindegyik bűnére.

55. Krisztus keresztrefeszítésének helyébe a holocaust-mese lépett.

56. Krisztus feltámadása helyébe Izrael-pokol megszületése lépett.

57. A kereszténység helyébe a holocaust-vallás lépett.

58. A zsidó „pép" nagytöbbsége holocaust-rasszista.

59. Izraelnek fenn kell maradnia, de 1948-as ENSZ szabta határai között.

60. Izraelnek továbbra is a javíthatatlan rasszisták szabadtéri elmegyógyintézetének kell maradnia. Az izraeliták hova is mehetnének?

61. Nem lehet közös állam a megoldás, amely arra kényszeríti a palesztinokat, hogy rasszista zsidókkal éljenek.

62. Izrael az USÁ-t eljövendő fő ellenségének látja.

63. Izrael lerombolja az USÁ-t az amerikai kormányban magas poszton lévő és az ellenséggel együttműködő árulók által. Izrael a Zsidó Államért vívott háborúkra készteti a USÁ-t – Amerika ezektől a háborúktól elvérzik.

64. A bűnbánatot nem mutató zsidókat hozzá kell segíteni, hogy emigráljanak a demilitarizált Zsidó Államba, vagy új gettóba kell visszahelyezni őket.

65. A judaizmus nem vallás, pusztán gyűlölködő rasszista politikai ideológia.

66. A cio-judaizmust vissza kell adni a zsinagógáknak és elmegyógyintézeteknek.

67. A cio-judaizmus az a talmudi tanítás, hogy a nem-zsidókat gyűlölni kell.

68. Az eredeti cionizmus azt tanítja, hogy minden zsidónak Izraelbe kell emigrálnia. Tényleg jó ötlet!

69. A modern cionizmus azt tanítja, hogy a zsidóknak támogatniuk kell az EgyetlenZsidóÁllamot azzal, hogy a különféle goj-marhák államaiban együttműködő árulókként tevékenykednek. Nem jó ötlet!

70. A cionizmust még csak rasszizmusnak sem szabad tekinteni.

71. Bármely nem-zsidó rasszizmus magasabb szintű, mint a cionizmus.

72. A zsidó szupremácizmus azt tanítja, hogy a zsidó elitnek megtévesztéssel kell uralni a goj-marhák nemzeteit. A szupremácisták főleg az Auschwitz Klubbot használják fel a gojok irányítására.

73. Az anti-szupremácistáknak sürgősen harcba kell szállniuk a zsidó szupremácistákkal.

74. A „Civilizációk közötti ellentét" csak zsidó félrevezetés, hogy háborút gerjesszen az emberek között.

75. A zsidóság a holocaust-hazugsággal győzi le a nyugatot. A zsidóság egyidejűleg iszlám-ellenes háborút is folytat, amelyben nem-zsidó strómanokat használ, hogy Izrael-pokolért harcoljanak és meghaljanak.

76. A zsidóság többfrontos háborúja nagyon kockázatos Zsidó úrnak, mert néhány goj-marha felébredhet.

77. A német [hitleri] forradalom nagyon demokratikus volt. A francia és orosz forradalmak nagyon anti-demokratikusak voltak.

78. A második világháborút a zsidó elit kezdte azzal, hogy egyoldalúan hadat üzent Németországnak 1933-ban.

79. A holocaust az a mítosz, ami egyesíti a salamoni hatost, vagyis a zsidó „pépet".

80. A nem-zsidó társadalmakat a zsidók összességében semmivel sem gazdagították.

81. Az antiszemita régen olyan valakit jelentett, aki utálja a zsidókat. Ma az antiszemita olyan valakit jelent, akit a zsidók utálnak.

82. Régen az a zsidó volt cionista, aki a butább zsidókat Palesztinába akarta küldeni. Ma a cionista gyakran olyan gazdag zsidó, aki elmenekül Izraelből és otthagyja a legbutább zsidókat, akik elviszik a balhét, miközben a Zsidó Állam lángra kap.

83. A terrorizmus elleni háború [valójában a józanész elleni háború] zsidó-inspiráltságú terv, hogy a buta fehérek és keresztények ártatlan arabokat és muzulmánokat öljenek.

84. Delendae sunt Judaea atque holocaustotoxia! [Izraelt és a holocaustot meg kell semmisíteni].

Ford.: Gödy Emma

Paudits Zoltán

Elhazudott ünnepek...

Olyan sok mindent ünnepeltettek velünk az elmúlt évtizedekben galád, hazug módon országunk pufajkás vezérei, és ködösítették el különféle rafinériával az ünnepekhez kapcsolódó történelmi eseményeket, hogy társadalmunk nagy része a mai napig nem ébredt fel a rázúdított csalások, hamisítások delíriumából.

„Április 4-ről szóljon az ének..." harsogták a lelkesítő dalocskát a piros nyakkendős úttörők a nagyszabású országos megemlékezések keretében. A hazánkat „felszabadító, hős" szovjet hadsereg előtt tisztelgett az ország apraja-nagyja, kicsik és nagyok kicsattanó arccal énekeltek, szavaltak, koszorúztak. Piros betűvel volt jegyezve ez a dátum a naptárak lapjain. Ma már sokak szívében feketebetűs gyásznappá változott április 4. Tudjuk, hogy a történelemkönyvek oldalain felszabadításként „bejegyzett" dátum, valójában nem a felszabadítást hozta el nekünk, hanem az önkényes és törvénytelen megszállást, amelynek áldozatait, soha, semmivel nem kárpótolható veszteségeit életünk végéig sem heverjük ki.

A Nagy Októberi Szocialista Forradalom emlékének is méltó helyet biztosítottak diktátoraink ünnepnapjaink sorában, hiszen ki ne emlékezne a november 7-ei szenzációszámba menő „rituálékra". Monumentális felvonulások a vörös posztóval bevont dísztribünök előtt, feszes vigyázz-állás, tisztelgés a sarló-kalapácsos lobogó felvonásának, széles vigyor és merev szalutálás az ásítozó, borvirágos, kitüntetésekkel teleaggatott felettesek felé. Mindeközben kisebb-nagyobb megszakításokkal, a hangerőtől élvezhetetlenül eltorzultan ontották a hangszórók a pattogós indulókat. És torkaszakadtából, kidülledő nyaki erekkel ordította a fél ország a „Fel, fel ti rabjai a földnek..." hangjait. A „Győzelem napjai jönnek, rabságodnak vége már..." záró sorainak bíztató szavai, mint tapasztalhatjuk, mostanáig nem teljesedtek be. Szóval ezeket a képsorokat láthattuk tökmagevés és néhány kisfröccs legurítása közben a televíziók előtt ülve azokon a „csodálatos" munkaszüneti napokon.

Ahogy változnak az idők és forog a történelem megállíthatatlan, nyikorgó, rozsdás kereke, úgy az ünnepek is változnak, hiszen ma már ez a két nap nincs kitüntetett szerepben.

Azonban van itt nekünk még egy május 1-jénk, amivel eddig nem nagyon tudtunk mit kezdeni. Ugyan, mi a fenét lehet ünnepelni a munkán? Mivelhogy ez állítólag a munka ünnepe. A kádári érát felidézve felejthető emlékeink alján a sör, virsli, babgulyásos majális jut rögtön az eszünkbe és a munkások zászlós felvonulása a városok utcáin. Ingyen pia, ingyen kaja, mi szem-szájnak ingere. És a kispajtások ajkáról ki se fogyott a nóta, lélegzetvétel nélkül énekelték: „Itt van május elseje..."

Bizonyára, sokan meglepődnek azon, ha most azt mondom, ennek a napnak köze nincs a munka ünnepéhez, pedig május 1-e ma is kiemelt ünnep a naptárban, ráadásul munkaszünet is.

Ezen a „jeles napon", vagyis május 1-én fejezte be a zsidó származású Adam Weisshaupt az egész világra kiterjedő, az egész világot behálózó munkáját. Ez a nap a sátáni rend, az illuminátusok megszervezésének hivatalos napja, a kommunisták nagy ünnepe. Azoknak a tiszteletére majálisozunk, akik célul tűzték ki még a megalakulásukkor, azaz 1776. május 1-jén, hogy a világ minden kormányát és vallását – elsősorban a kereszténységet – elpusztítják.

Mellüket verve hirdetik pacifizmusukat, a világbékét, a szabadság, egyenlőség, testvériség (szabadkőműves) jelszavát, a felszín alatt pedig ügyes praktikákkal bombázzák szét a világ népeinek nemzeti öntudatát, kultúráját, történelmét, múltját, bomlasztják és megosztják a társadalmakat, szítják a fajok közötti ellentétet, vallási, etnikai háborúkat robbantanak ki és folytatják szilárd eltökéltséggel, szívós akarattal, senkit és semmit nem kímélve tervüket, a minden nemzet felett despota módjára uralkodó Világkormány létrehozását.

Mindent ünnepelhettünk, ünnepelhetünk, amit ők akartak, akarnak, de nem engedtek méltó módon emlékezni bennünket, magyarokat 2006. október 23-án, 2007. március 15-én. Rendőri kordonba zárva, mint a bűnözők, róhattuk le kegyeletünket hőseink emléke előtt. Megverve, megalázva, becsapva, kifosztva, kék festékkel megjelölve, könnygáztól bevérzett szemmel, kivert kutyaként vonult a magyar Nép a pesti utcán.

Bár a kizsákmányolók hajója még felül lebeg, fenntartja a pénz, a hatalom, a csalás, az ármány és a bűn, de a tenger hullámai már egyre indulatosabban csapkodnak, nehezen viselik a rájuk nehezedő, erejüket kiszipolyozó, tohonya, semmirekellő testet. És, mint tudjuk: „Habár fölül a gálya, s alul a víznek árja, azért a víz az úr!"

MAGYARORSZÁG TÖRTÉNETE (1929-1945)

BRIT SZEMMEL, MAGYAR SZÍVVEL

A méltán világhírű brit történész , C. A. Macartney edinburghi professzor „October Fifteenth – A History of Modern Hungary 1929-1945" (Október tizenötödike – A modern Magyarország története 1929-1945) című könyve első kiadásban 1957-ben látta meg a napvilágot. Ez a mű a Gede Testvérek kiadó gondozásában immár magyar nyelven is hozzáférhető. Noha a könyv a címben a magyar közelmúlt története 1929-1945 közötti szakaszának bemutatását ígéri, Trianon előzményeinek nyomozásában egészen az 1867-es kiegyezésig megy vissza. Ez a korszak valójában 1944. október 15-ével, a hungarista hatalomátvétellel zárul, ami a félfeudális Horthy-Magyarország végét jelentette. Innen a könyv címe.

A szerző az általa tárgyalt korszakot több szakaszra bontotta és minden szakasznak rendkívül alapos politikai, katonai és gazdasági történetét tárja elénk. Óriási érdeme, hogy számos történész kortársától eltérően a második világháború előzményeinek és eseményeinek bemutatását nem a Nürnbergi Per megállapításaira, hanem hiteles történeti dokumentumokra alapozta. Bár e könyv születésének időpontjában még nem volt közismert az a számos történelmi valótlanság, amelyet a Nürnbergi Per vitathatatlan történelmi ténynek tekintett (például az, hogy a katyni tömeggyilkosságot nem a németek, hanem a szovjetek követték el, továbbá, hogy a Dachauban egyáltalán nem voltak emberek megsemmisítését célzó gázkamrák stb.), és még nem indult meg a revizionista történetírás, de számos kortársától eltérően Macartney világosan látta, hogy egy monstre politikai kirakatper sokszor kínvallatással, fenyegetésekkel, lélektani zsarolásokkal kikényszerített „tanúvallomásai" egy igazi történész számára nem tekinthetők hiteles történelmi dokumentumoknak.

Macartney nem politikai pamfletet akart írni. Őszintén objektivitásra törekedve egyedül a valóságos tényeket igyekezett rekonstruálni és a közöttük lévő okokozati összefüggéseket bemutatni. Objektivitása annál inkább értékelendő, mivel brit történész lévén, egy olyan ország állampolgára volt, amely a második világháború győztesei közé tartozott. Ennek ellenére könyvén végigvonul az a törekvés, hogy bemutassa: a vesztesek oldalára került Magyarország az igazságtalan trianoni békeszerződés revízióját, orvoslását igen sokáig elsősorban Nagy-Britanniától várta, és diplomáciai téren jelentős erőfeszítéseket tett arra, hogy a brit diplomáciát meggyőzze a revízió jogosságáról és szükségességéről. Macartney e könyvében kimutatta, hogy bár maga a brit diplomácia is elismerte a trianoni békeszerződés igazságtalanságait, soha érdemi segítséget nem adott Magyarországnak. Ezért Magyarország arra kényszerült, hogy jogainak érvényesítéséért, az elcsatolt területei visszaszerzése érdekében az első világháború másik két kárvallottjához, Németországhoz és Olaszországhoz forduljon segítségért.

Macartney nem hallgatta el, hogy az első bécsi döntés esetében német-olasz döntőbíráskodásra azért került sor, mert a magyar-csehszlovák vitában Anglia és Franciaország érdektelenséget mutatott. Noha utólag Nagy-Britannia az első bécsi döntést (szóbelileg) érvényesnek ismerte el, a második világháború kitörése után a második bécsi döntéssel együtt érvénytelennek deklarálta. Ez az állásfoglalás és Magyarország földrajzi helyzete egyértelműen meghatározta hazánk sorsát: Magyarországnak egyértelműen nem maradt más választása, mint a (Felvidék egy részét és Erdély felét visszacsatoló) bécsi döntéseket hozó tengelyhatalmakkal szolidaritást vállalni a második világháború során. Nem bűnös volt hát Magyarország, hanem a brit politika áldozata – ez Macartney végkövetkeztetése.

Hasonló tárgyilagosságot tanúsított a szerző az úgynevezett háborús bűnösökkel kapcsolatban is, akiket a „Népbíróság" halálos ítélete alapján kivégeztek. A Szálasi Ferenccel kapcsolatos fejezetnek ezt a címet adta: „A próféta". Szálasit hazáját mélységesen szerető, tisztakezű, becsületes, feltétlen jószándékú, idealista politikusként jellemezte. Megállapította, hogy Szálasi a hívei körében olyan tiszteletnek és szeretetnek örvendett, amilyenben egyetlen más politikus sem. Erőteljesen hangsúlyozta, hogy a háború folytatásáért már csak azért sem lehet bűnösnek tekinteni, mert a mélységesen antibolsevista beállítottságú magyar hadsereg akkor sem tette volna le a fegyvert a Szovjet előtt, és akkor is folytatta volna a honvédő harcát, ha Szálasi meg sem született volna – a harc folytatása nem felülről erőszakolt, hanem alulról megnyilvánuló, úgyszólván spontán tett volt!

Hasonló objektivitást tapasztalhat az olvasó Bárdossy László és Imrédy Béla politikai tevékenységének bemutatása során is. Miközben a szerző nem hallgatta el az általa jellemzett személyek emberi gyarlóságait, nem titkolta azt a meggyőződését, hogy a népbírósági ítéletek igazságtalanok, és a kivégzések körülményei méltatlanok voltak.

Macartney mindemellett egyáltalán nem vádolható azzal, hogy „nácibarát", „fasiszta", vagy éppen hungarista lett volna. Angliai értelemben liberális beállítottságú történésznek mondható, ami persze egyáltalán nem azt a nemzet-és vallásellenes liberalizmust jelenti, amelyet a jelenlegi magyarországi liberálisok képviselnek. Határozottan ellenszenvezett a német és olasz tekintélyuralmi rendszerekkel, és azt a politikai berendezést tartotta ideálisnak, amelyet a „Nyugat" képviselt (amin ő az angolszászokat értette). Ennek ellenére tárgyilagosan megállapította, hogy Hitler egyáltalán nem volt machiavellista: annak mutatta magát, amilyen valójában volt.

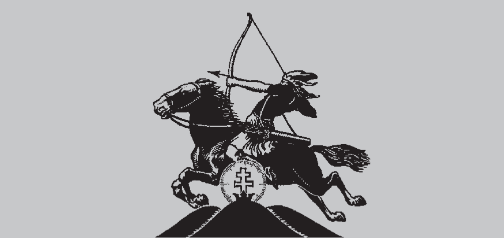
A Budapestet sújtó angolszász terrortámadások terrorjellegét, demoralizáló tendenciáját Macartney nem ismerte fel: szerinte ezek elsődlegesen a pesti peremkerületekben lévő hadiüzemek ellen irányultak, s az a körülmény, hogy sok polgári áldozatot követeltek, pusztán annak következménye volt, hogy ezek a kerületek sűrűn lakottak voltak. A valóság természetesen az: a főváros számos más pontja is áldozatul esett a bombázásnak, és az ilyen bombázásoktól az ország más városainak a nem hadi célpontjai sem voltak megkímélve. De ez a jóhiszeműség egy brit állampolgár részéről érthető, és nem rontja le a könyv értékeit, csak azt mutatja, hogy a második világháborúról való teljes kép kialakításához sokoldalú tájékozódás szükséges.

Összefoglalóan azt mondhatjuk, hogy Macartney brit szemmel, de magyar szívvel írta meg ezt a művét. Magyarország iránti nagyfokú rokonszenve nyilvánult meg akkor is, amikor a hozzá intézett kérdésre, hogy mi lenne leginkább, ha újra kezdhetné életét, azt felelte, hogy legszívesebben erdélyi fejedelem lenne.

Macartney-nak ez az óhaja nem teljesülhetett, de ha nem is lehetett erdélyi fejedelem, kétségkívül ő a XX. századi brit történészek fejedelme: alaposságban és tárgyilagosságban minden kortárs történészt felülmúl.

Könyvét Hindy Iván tábornok, Budapest hős védője „tisztelettel őrzött emlékének" ajánlotta, akit 1947-ben „háborús bűnösként" kivégeztek. Nemcsak a népek, de a történészek bölcsessége is ott kezdődik, amikor az ellenségben is meg tudják látni, láttatni és csodálni azt, ami nagyszerű.

Tudós-Takács János

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Főszerkesztő: DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: PAUDITS ZOLTÁN
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 3500 Ft, Egyes szám ára: 240 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre $ 50.00, Hungária Szabadságharcos Mozgalom P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG
AZ UTOLSÓ CSATA
A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök” pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történés könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyarnyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL
A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)
Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté” vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

Ksz. 56. ROBERT LENSKI
A HOLOCAUST A TÖRVÉNYSZÉKEN
(Az Ernst Zündel-ügy)
Már húsz éve folyik a nagy holocaust-eretnek per. Jelenleg német földön a harmadik fordulót küzdik. A második fordulót Ernst Zündel, az eretnek, kiütéssel nyerte meg 1988-ban Torontóban. Most a holocausthívők a máglyát rakják Németországban, mert az eretneket meg kell égetni. Ez a könyv a második forduló kiütéses győzelmének lebilincselő krónikája, közel hatvan képpel, és a holocaustvallást megsemmisítő tanúvallomásokkal.
Kemény borító. 585 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK
A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, illetve az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA
1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezrek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 47. MARCEL LEFEBVRE ÉRSEK
NYÍLT LEVÉL A TANÁCSTALAN KATOLIKUSOKHOZ
A híres francia érsek számos könyvben hívta fel a katolikusok figyelmét a Második Vatikáni Zsinat határozatainak szándékosan megtévesztő, a hívek lelki- és hitéletét súlyosan zavaró voltára. Ebben a könyvében is bátran szembeszáll a katolikus egyházba behatolt liberális tanokkal, amelyekkel a szabadkőművesség át akarja alakítani az Egyházat és a hívek vallási életét.
Kartonált. 211 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 11. BARY JÓZSEF EMLÉKIRATAI
A TISZAESZLÁRI BŰNPER
A szerző a világszerte nagy érdeklődést kiváltó bűnpert megelőző vizsgálat vezetője volt. Alapműve először csak halála és a hátborzongató bűntény után 50 évvel jelenhetett meg. Visszaemlékezése részletesen ismerteti a vizsgálat és a per menetét, megdöbbentő fordulatait, eredményeit. A könyv külön értéke, hogy részletesen ismerteti a védelem érveit is, majd pontról pontra cáfolja azt a rideg tényekkel.
Kemény borító. 610 oldal. Ár: 3400 Ft.

Ksz. 46. DR. NAGY SÁNDOR
A MAGYAR NÉP KIALAKULÁSÁNAK TÖRTÉNETE
Az őstörténeti irodalmunk egyik legfontosabb alapműve eddig többnyire csak az emigrációban volt ismert. A szerző az Árpád-kori 63 kötetnyi oklevélgyűjteményt feldolgozva írta meg népünk kialakulásának történetét. A hatalmas mennyiségű oklevél alapján bizonyítja a magyar kultúra és a magyar nép nagymértékű sumér eredetét.
Kartonált. 316. oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA
Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN
A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

Ksz. 42. KOÓS KÁLMÁN
VOLTUNK, VAGYUNK, LESZÜNK
Történelmünk legtöbbet vitatott és erős érzelmeket kiváltó politikai mozgalma a Hungarista Mozgalom volt, de mégis a köztudat ismeretei erről tárgyról a leghiányosabbak. A szerző szigorú tárgyilagosságra törekedve, érzelmektől elvonatkoztatva ismerteti a mozgalom történetét. Részletesen vizsgálja azt a társadalmi és politikai helyzetet, amely előidézte a magyar történelem legnagyobb és legsikeresebb radikális nemzeti mozgalmát, a Hungarista Mozgalmat.
Kartonált. 341 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...
Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

Ksz. 36. MARSCHALKÓ LAJOS
VILÁGHÓDÍTÓK
(Az igazi háborús bűnösök)
Nincs a magyar politikai irodalomnak még egy könyve, amely akkora világsikert aratott volna, mint a kiváló magyar jobboldali újságíró főműve. Három angol, két török, spanyol, arab stb. és fél tucat magyar emigrációs kiadás után veheti kezébe az olvasó az első hivatalos hazai kiadást. Minden sora elevenbe vág.
Kartonált. 363 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 34. TORMAY CÉCILE
BUJDOSÓ KÖNYV I-II. köt.
A magyar irodalom legjelentősebb írónőjének hatalmas világsikert aratott maradandó műve megrendítő, személyes beszámoló a történelmi Magyarország összeomlásáról és az 1918-19-es zsidó-bolsevik forradalmakról. A nemzetközileg elismert írónő ezzel a könyvével vált „fekete báránnyá” irodalmunkban. A könyv több mint hatvan év után most jelent meg először hivatalos hazai kiadásban.
Kemény borító. 501 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 31. FIALA FERENC
ZAVAROS ÉVEK
A legendás jobboldali újságíró és az utolsó jogfolytonos magyar kormány sajtófőnöke egy halálos ítélet és tizenegy év kommunista börtön után írta meg hazánk gyarmati körülmények közé süllyedésének időszakát 1945-től 1956-ig, és azt közvetlen megelőző zavaros évek történetét. Figyelmeztetjük az olvasót, hogy ez a könyv fel fogja zaklatni, úgy, ahogy könyv eddig soha!
Kartonált. 322 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL
A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája
A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 25. BOSNYÁK ZOLTÁN
HARC A ZSIDÓ VESZÉLY ELLEN!
(Az antijudaizmus kézikönyve)
„Szellemi fegyver akar ez a könyv lenni azok részére, akikben van közösség- és felelősségtudat, akikben él az áldozatvállalás eszméje és hite, akik túl a maguk kicsinyes, egyéni életén, gondján-baján, tudják, hogy életünk lényege, célja és értelme a közösségben, a magyarságban testesül meg, amelynek örök élethömpölygésében az egyesek csak parányi atomok, elmúló kis vízcseppek.” – vallja a szerző az utolsó, de ma is időszerű, útmutató munkájában.
Kartonált. 334 oldal. Ár: 1700 Ft.

Ksz. 21. BOSNYÁK ZOLTÁN
MAGYARORSZÁG ELZSIDÓSODÁSA
Ma, amikor Juda újabb kétmilliós nomád törzse bevándorlásáról és a hazai választások befolyásolásáról szól a nyílt titok, rendkívül tanulságos áttekinteni, hogy miként zsidósodott el hazánk és fővárosunk. A szerző a tények feltárásáért életével fizetett.
Kartonált. 223 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 53. DON FELIX SARDÁ Y SALVANY
A LIBERALIZMUS BŰN
(Az Egyház tanítása a liberalizmus ellen!)
A Katolikus Egyház már évszázadokkal korábban felismerte a liberalizmus pusztító voltát a nemzetek politikai, vallási és erkölcsi életére. Ez a klasszikus kötet közérthetően ismerteti az Egyház tanítását és útmutatását a liberalizmussal szemben, és bemutatja a liberálisok nézeteit a maguk visszatetsző meztelen valóságában.
Kartonált. 212 oldal. Ár: 1100 Ft.

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?
Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.
VHS Színes. Ár: 2400 Ft. DVD 450 Ft.

Ksz. 7. TED PIKE
A MÁSIK IZRAEL
Ez a keresztény társadalmat álmából felrázó dokumentumfilm hiteles zsidó források alapján bizonyítja, hogy létezik egy tendencia, amely a „kiválasztott népet“ hazánk és az egész világ urává törekszik tenni. A kamera által a néző eljut a félig titkos zsidó iratokhoz, amelyek állatoknak tekintik a nem zsidókat és esküvel fogadják a felettük való uralmat. Ez egy olyan dokumentumfilm, amit minden kereszténynek látnia kell. Színes 60 perc. Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4500 Ft.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)
A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgőzi le a nézőt. 113 perc. Eredeti német hang, magyar felirat.
Ár: VHS 2500 Ft. DVD 4500 Ft.

NAPFÉNYRE KERÜLT AZ IGAZSÁG!!!
LELEPLEZTÉK AZ AUSCHWITZI CSALÁST!!!
Ksz. 1.
DAVID COLE INTERJÚJA FRANCISZEK PIPERREL
AUSCHWITZ SOKKOLÓ TANÚSÁGA!
ÁMÍTÁS ÉS VALÓSÁG!
MINDEN IDŐK LEGMEGDÖBBENTŐBB DOKUMENTUMFILMJE
Lásd, halljad és győződj meg magad! Milyen történelmi tények alapján tagadják a világ legképzettebb zsidó és nem zsidó történészei az auschwitzi gyilkos gázkamrák létét. Igen, ez az a dokumentumfilm, amit feljelenteni többször is lehet, de megcáfolni egyszer sem!
VHS. Színes. 60 perc. Ár: 2350 Ft.

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI
Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban. 60 perc
DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt
Ksz. 3.
KELET FELÉ
Készült: 1940-ben. 90 perc
Fekete-fehér
Ár: VHS 2350 Ft. darabja, DVD 4500 Ft darabja

A könyvek és videók megrendelhetõk postai utánvétellel: **GEDE TESTVÉREK BT.** 1385 Bp. 62, Pf. 849. Tel.: 349-4552. E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Szintén beszerezhetõk személyesen a kiadó telephelyén: Budapest, XIII. ker., Hollán Ernõ u. 37. (földszint), valamint kaphatók minden jobb nemzeti könyvterjesztõnél.